

RYTUAŁ

OBRZĘDY POŚWIĘCENIA KOŚCIOŁA I OŁTARZA (FORMULARZ MSZY W DNIU POŚWIĘCENIA KOŚCIOŁA)

Aby obrzędy odpowiadały prawdzie, drzwi kościoła, który ma być poświęcony, powinny być zamknięte, a biskup, prezbiterzy koncelebrujący, prezbiterzy nie koncelebrujący, diakoni i posługujący powinni podejść do nich z zewnątrz. O wyznaczonej godzinie lud gromadzi się w pobliskim kościele lub w innym odpowiednim miejscu, z którego można odbyć procesję do nowego kościoła. Jeżeli pod ołtarzem mają być złożone relikwie męczenników lub świętych, należy je przygotować w miejscu, w którym gromadzi się lud. Można ustawić namiot, w którym przygotowuje się miejsce dla relikwii – tam wierni modlą się i stamtąd można odbyć procesję do kościoła.

Komentarz (przed rozpoczęciem):

Obecność Boga jest zawarta w czasie i przestrzeni. Stąd objawienie Boga ma wymiar przestrzenno-czasowy. Bóg wchodzi w kontakt z człowiekiem, posługując się znakami i symbolami. Najpełniejsze objawienie się Boga w czasie i przestrzeni dokonało się w Jezusie Chrystusie. Poprzez tajemnicę Wcielenia Syn Boży stał się „miejsmem”, bo przecież „Słowo stało się ciałem”. Dzięki temu Chrystus stał się świątynią Boga, miejscem Jego obecności i chwały. Ponadto Chrystus zamieszkał między nami.

Kościół, jako budowla, jest manifestacją Boga obecnego w czasie i przestrzeni. Rzec by można, że jest *epifanią* Chrystusa historycznego, ale równocześnie i paschalnego.

Chrystus przez swoją śmierć i zmartwychwstanie stał się prawdziwą i doskonałą świątynią Nowego Przymierza oraz zgromadził Lud Boży. Ten lud zebrany w jednościi Ojca i Syna, i Ducha Świętego jest Kościołem zbudowanym z żywych kamieni, gdzie Ojciec doznaje czci w Duchu i prawdzie. Słusznie też nazywa się od dawna „kościółem” także budynek, w którym zbiera się wspólnota chrześcijańska, aby słuchać słowa Bożego, modlić się razem i celebrować sakramenty.

Budynek wznoszony z kamieni jest widowym znakiem żywego Kościoła, a mówiąc konkretniej – nas ludzi tworzących parafię pod wezwaniem Matki Boskiej Fatimskiej, bo przecież Kościół, jako lud, jest Mistycznym Ciałem Jezusa Chrystusa. Jako widzialna budowla, ten dom jest szczególnym znakiem Kościoła pielgrzymującego na ziemi i obrazem Kościoła przebywającego w Niebie. Jeżeli kościół powstaje jako budowla przeznaczona wyłącznie i na stałe w celu gromadzenia się Ludu Bożego oraz celebrowania liturgii, wypada poświęcić go Bogu w uroczystym obrzędzie.

Widzialną głową każdego Kościoła lokalnego jest biskup. Stąd dzisiejszej liturgii będzie przewodniczył Ordynariusz Diecezji Płockiej – Biskup Piotr Libera przy współudziale biskupa pomocniczego Mirosława Milewskiego i biskupa seniora Romana Marcinkowskiego oraz duchowieństwa Dekantów Płock-Zachów i Płock-Wschód, a w szczególności pasterza naszej parafii – księdza proboszcza, a także tych wszystkich, którzy byli zaangażowani w budowę kościoła.

Za chwilę rozpocznie się liturgia poświęcenia kościoła. Łacińskie określenie *dedicatio* oznacza poświęcenie, które jest rozumiane jako przekazanie, złożenie w darze na ofiarę. Po liturgicznym pozdrowieniu biskup pobłogosławi wodę i pokropi nią kościół i ołtarz. W dalszej części liturgii przekaże księgę Słowa Bożego tutejszemu ludowi. W kulminacyjnym momencie liturgii będzie miała miejsce modlitwa konsekracyjna, po której nastąpi namaszczenie, okadzenie i oświetlenie kościoła. Po sprawowanej po raz pierwszy Eucharystii, Najświętszy Sakrament zostanie wprowadzony na stałe do tabernakulum. Na zakończenie nastąpi uroczyste odczytanie i podpisanie aktu upamiętniającego poświęcenie kościoła.

„Oto dzień, który Pan uczynił, radujmy się nim i weselmy!” – oto nadszedł dzień długo oczekiwany i upragniony: dzień poświęcenia kościoła. Zjednoczmy nasze serca w modlitwie prosząc, aby wszyscy, którzy wznosili ten kościół oraz ci, którzy będą się w nim gromadzić, doświadczyli bliskości Boga i poznawali Jego miłość. Niech Pan sprawi, byśmy dzięki temu doszli kiedyś do domu „nie ręką ludzką zbudowanego” – niebieskiego Jeruzalem, gdzie będziemy oglądać Boga twarzą w twarz.

1. OBRZĘDY WSTĘPNE

ANTYFONA NA WEJŚCIE

Ps 68(67), 6. 7. 36

Bóg jest w swoim świętym mieszkaniu, * Bóg dom gotuje dla opuszczonych, *
On sam swojemu ludowi daje potęgę i siłę. (O. W. Alleluja.)

Albo:

Por. Ps 122(121), 1

Idźmy z radością do świątyni Pana. (O. W. Alleluja.)

Po odczytaniu komentarza, zamiast jednej z podanych wyżej antyfon, można wykonać odpowiedni śpiew na rozpoczęcie, np:

Oto jest dzień, (2x) który dał nam Pan (2x).

Weselmy się (2x) i radujmy się w nim (2x).

Oto jest dzień, który dał nam Pan.

Weselmy się i radujmy się w nim.

Oto jest dzień, (2x) który dał nam Pan.

ZNAK KRZYŻA I POZDROWIENIE WIERNYCH

Biskup, prezbiterzy koncelebrujący, diakoni i posługujący, ubrani we właściwe szaty, poprzedzeni przez niosącego krzyż, udają się do miejsca, gdzie jest zgromadzony lud. Biskup oddawszy mitrę i pastorał, zwrócony do ludu czyniąc znak krzyża, mówi:

B: W imię Ojca i syna, i Ducha Świętego.

W: Amen.

Następnie pozdrawia lud tymi słowami:

B: W świętym Kościele Boga łaska i pokój niech będą z wami wszystkimi.

W: I z duchem twoim.

Można użyć także innego pozdrowienia, zwłaszcza wziętego z Pisma Świętego. Biskup przemawia do ludu słowami:

B: Drodzy bracia i siostry, przybyliśmy tutaj z radością, aby przez złożenie Ofiary Chrystusa poświęcić nowy kościół. Ze szczerą pobożnością bierzmy udział w tych świętych obrzędach i z wiarą słuchajmy Słowa Bożego, aby nasza wspólnota, odrodzona w jednym źródle chrzcielnym i karmiona Eucharystią przy tym samym stole Pańskim, rosła na duchową świątynię i wzrastała w nadprzyrodzonej miłości, gdy gromadzi się przy jednym ołtarzu.

lub podobnymi.

PROCESJA DO NOWEGO KOŚCIOŁA

Po przemówieniu biskup otrzymuje mitrę i pastorał. Wyrusza procesja do kościoła, który ma być poświęcony. Nie używa się świec, z wyjątkiem tych, które niesie się obok relikwii. Nie używa się kadzidła ani w procesji, ani w czasie Mszy Świętej przed obrzędem okadzenia i oświetlenia ołtarza i kościoła. Na czele procesji idzie ministrant z krzyżem, za nim inni posługujący, prezbiterzy nie koncelebrujący (np. kanonicy w strojach chórowych), następnie diakoni albo prezbiterzy niosący relikwie męczenników lub świętych otoczeni przez posługujących lub wiernych ze świecami; za relikwiami idą prezbiterzy koncelebrujący i biskup, za którym postępują dwaj diakoni oraz posługujący do księgi i mitry. Na końcu idą wierni. W czasie procesji śpiewa się Psalm 122[121] z antyfoną: „Idźmy z radością do świątyni Pana”.

PSALM 122[121], 1-2. 3-5. 6-7. 8-9. (R.: 1b)

Antyfona: Idźmy z radością do świątyni Pana.

- 1 Ucieszyłem się, gdy mi powiedziano: *
„Pójdziemy do domu Pana”
- 2 Już stoją nasze stopy *
w Twoich bramach, Jeruzalem.

Antyfona: Idźmy z radością do świątyni Pana.

- 3 Jeruzalem, wzniesione jak miasto *
gęsto i ściśle zabudowane.
- 4 Do niego wstępują pokolenia, pokolenia Pańskie, *
aby zgodnie z prawem Izraela wielbić imię Pana.
- 5 Tam ustawiono trony sędziowskie, *
trony domu Dawida.

Antyfona: Idźmy z radością do świątyni Pana.

- 6 Proście o pokój dla Jeruzalem. *
Niech żyją w pokoju, którzy Cię miłują!
- 7 Niech pokój panuje w twych murach, *
a pomyślność w twoich pałacach.

Antyfona: Idźmy z radością do świątyni Pana.

- 8 Ze względu na moich braci i przyjaciół *
będę wołał: „Pokój z tobą”.
- 9 Ze względu na dom Pana, Boga naszego, *
modlę się o dobro dla ciebie.

Antyfona: Idźmy z radością do świątyni Pana.

Można również śpiewać odpowiednią pieśń, np.:

1. Pod Twą obronę, Ojczyźnie na niebie,
grono Twych dzieci swój powierza los.
Ty nam błogosław, ratuj w potrzebie
i broń od zguby, gdy zagraża cios.
2. Czy toń spokojna, czy huczą fale,
gdy Ty Twe dzieci w Swej opiece masz.
Wznosimy modły dziś ku Twej chwale,
boś Ty nam tarczą, Boże Ojczyźnie nasz.

Procesja zatrzymuje się przed drzwiami kościoła. Delegaci wspólnoty, która zbudowała kościół (wierni parafii lub diecezji, ofiarodawcy, architekci, robotnicy), przekazują budynek biskupowi, podając mu klucze (można też przekazać księgę zawierającą opis dziejów budowy oraz nazwiska tych, którzy nią kierowali i rzemieślników). Jeden z delegatów może krótko przemówić do biskupa, zwracając uwagę na ważniejsze szczegóły związane z budową kościoła i wyjaśniając kryteria artystyczne i funkcjonalne, którymi kierowano się przy budowie. Biskup krótko przemawia do delegatów przekazujących kościół. Następnie biskup wzywa kapłana, któremu powierzono duszpasterstwo w nowym kościele, by otworzył drzwi kościoła.

WEJŚCIE DO KOŚCIOŁA

Po otwarciu drzwi biskup zaprasza lud, aby wszedł do kościoła mówiąc:

B: Wstępujcie w bramy Pańskie z dziękczynieniem, z hymnami w Jego przedsionki (Ps. 100[99], 4).

Procesja wchodzi do kościoła w następującym porządku: ministrant z krzyżem, biskup i diakoni asystujący, prezbiterzy koncelebrujący, diakoni albo prezbiterzy niosący relikwie męczenników lub świętych z asystą niosącą świece, kapłani nie koncelebrujący, posługujący, poczty sztandarowe (jeśli są obecne) i na końcu wierni. Gdy procesja wchodzi do kościoła, śpiewa się Psalm 24[23] z antyfoną: „Bramy, podnieście swe szczyty, aby mógł wkroczyć Król chwały”. Można również śpiewać odpowiednią pieśń.

PSALM 24[23], 1-2. 3-4. 5-6. 7-8. 9-10. (R.: 7)

Antyfona: Bramy podnieście swe szczyty, aby mógł wkroczyć Król chwały.

- ¹ Do Pana należy ziemia i wszystko, co ją napędnia, *
świat i jego mieszkańcy.
- ² Albowiem On go na morzach osadził *
i utwierdził ponad rzekami.

Antyfona: Bramy podnieście swe szczyty, aby mógł wkroczyć Król chwały.

- ³ Kto wstąpi na górę Pana, *
kto stanie w Jego świętym miejscu?
- ⁴ Człowiek rąk nieskalanych i czystego serca, *
Który nie skłonił swej duszy ku marnościami.

Antyfona: Bramy podnieście swe szczyty, aby mógł wkroczyć Król chwały.

- ⁵ On otrzyma błogosławieństwo od Pana *
i zapłatę od Boga, swego Zbawcy.
- ⁶ Oto pokolenie tych, co Go szukają, *
Którzy szukają oblicza Boga Jakuba.

Antyfona: Bramy podnieście swe szczyty, aby mógł wkroczyć Król chwały.

- ⁷ Bramy, podnieście swe szczyty, †
unieście się, odwieczne podwoje, *
aby mógł wkroczyć Król chwały.
- ⁸ Kto jest tym Królem chwały? †
Pan dzielny i potężny, *
Pan potężny w boju.

Antyfona: Bramy podnieście swe szczyty, aby mógł wkroczyć Król chwały.

- ⁹ Bramy podnieście swe szczyty, †
Unieście się odwieczne podwoje, *
Aby mógł wkroczyć Król chwały.
- ¹⁰ Kto jest tym Królem chwały? *
Pan Zastępów: On jest Królem chwały.

Antyfona: Bramy podnieście swe szczyty, unieście się odwieczne podwoje.

Po dojściu do prezbiterium biskup, nie przyklękając, nie robiąc ukłonu i nie całując ołtarza, podchodzi do miejsca przewodniczenia. Prezbiterzy koncelebrujący, prezbiterzy nie koncelebrujący, diakoni i posługujący zajmują wyznaczone miejsca. Niosący relikwie męczenników lub świętych umieszczają je na przygotowanym stoliku, a obok stawia się świece. Następuje komentarz przed błogosławieństwem wody:

Komentarz (przed błogosławieństwem wody):

Liturgię rozpoczyna obrzęd pobłogosławienia wody i pokropienia nią zgromadzonego ludu oraz nowego ołtarza. Pokropienie wodą święconą przypomina każdemu z nas własny Chrzest, dzięki któremu zostaliśmy zjednoczeni z Chrystusem i włączeni do Kościoła. Woda, która oczyszcza z brudu grzechu i jest znakiem życiodajnej łaski, wypłynęła z przebitego boku Zbawiciela. Teraz Pan wyprowadza ją ze skały ołtarza, byśmy mogli czerpać w obfitości z Jego niezmiernego miłosierdzia.

BŁOGOSŁAWIENSTWO WODY I POKROPIENIE

Gdy skończy się obrzęd wejścia, biskup błogosławi wodę przeznaczoną do pokropienia ludu na pamiątkę chrztu i na znak pokuty oraz do poświęcenia ścian i ołtarza nowego kościoła. Posługujący przynoszą naczynie z wodą na miejsce przewodniczenia do biskupa. Biskup zachęca wszystkich do modlitwy tymi lub podobnymi słowami:

B: Drodzy bracia i siostry, poświęcając uroczyscie tę świątynię, pokornie prosimy naszego Pana i Boga, aby pobłogosławił tę wodę, którą będziemy pokropieni na znak pokuty i na pamiątkę naszego chrztu oraz do poświęcenia ścian i ołtarza nowego kościoła. Niech sam Pan wspomaga nas swoją łaską, abyśmy posłuszni natchnieniom Ducha Świętego, którego otrzymaliśmy, trwali wiernie w Jego Kościele.

Wszyscy przez chwilę modlą się w milczeniu. Następnie biskup oddaje mitrę i odmawia modlitwę:

B: Boże, przez Ciebie wszelkie stworzenie osiąga światło życia, * Ty otaczasz ludzi taką miłością, * że nie tylko żywisz ich pełen ojcowskiej troski, * lecz miłosiernie obmywasz z grzechów * i nieustannie sprowadzasz do jedności z Chrystusem, który jest ich Głową. * W swoim miłosierdziu postanowiłeś, * że grzesznicy, którzy przyjmą chrzest, * umrą z Chrystusem i powstaną do nowego życia, * aby stać się członkami Jego mistycznego Ciała * i dziedzicami wiecznej nagrody.

Uświęć tę wodę swoim ✠ błogosławieństwem, * aby pokropienie nas i ścian tej świątyni * było znakiem przypominającym sakrament chrztu, * w którym obmyci z grzechu, staliśmy się w Chrystusie świątynią Twojego Ducha. * Spraw, abyśmy z wszystkimi braćmi, * którzy w tym kościele będą sprawować święte sakramenty, * doszli do niebieskiego Jeruzalem. * Przez Chrystusa, Pana naszego.

W: Amen.

Biskup zakłada mitrę i w asyście diakonów idzie przez nawę kościoła, kropiąc wodą lud i ściany, a wróciwszy do prezbiterium, kropi ołtarz. W tym czasie śpiewa się antyfonę:

Widziałem wodę wypływającą z prawego boku świątyni, alleluja,
a wszyscy, do których doszła ta woda, zostali zbawieni i wołają: Alleluja, alleluja.

albo w okresie Wielkiego Postu:

Gdy zajaśnieje w was moja świętość,
zgramadzę was z wszystkich krajów
i wyleję na was wodę czystą,
obmyję was z wszystkich grzechów
i dam wam ducha nowego.

Zamiast antyfony można wykonać odpowiednią pieśń (np. „Com przyrzekł Bogu” lub „Pokrop mnie Panie hizopem”).

1. Com przyrzekł Bogu przy chrzcie raz
dotrzymać pragnę szczerze.
Kościoła słuchać w każdy czas
i w świętej wytrwać wierze.
O Panie, Boże, dzięki Ci,
żeś mi kościoła otwarł drzwi.
W Nim żyć, umierać pragnę.
2. W kościele tym jest z Ciałem, Krwią
Bóg pod osłoną Chleba.
Swym Ciałem karmi duszę mą
by żyła w Nim dla nieba.
W to wierzyć zawsze mocno chcę,
bo tego Kościół uczy mnie.
W nim żyć, umierać pragnę.
3. Mój Zbawca wie, czego mi brak,
gdy prosić będę rzewnie,
On pokieruje wszystkim tak,
że niebo zyskam pewnie.
Nadzieją tą pokrzepiam się,
bo Kościół tak nauczał mnie.
W nim żyć, umierać pragnę.

Po pokropieniu biskup wraca na miejsce przewodniczenia, oddaje mitrę i po zakończeniu śpiewu, złożwszy ręce, odmawia modlitwę:

B: Bóg, Ojciec miłosierdzia, niech będzie zawsze obecny w tym domu modlitwy, † a łaska Ducha Świętego niech oczyści żywą świątynię, * którą my jesteśmy.

W: Amen.

HYMN GLORIA

Następnie śpiewa się hymn: „Chwała na wysokościach Bogu”, który intonuje biskup:

Chwała na wysokościach Bogu, a na ziemi pokój ludziom dobrej woli. * Chwalimy Cię. * Błogosławimy Cię. * Wielbimy Cię. * Wysławiamy Cię. * Dzięki Ci składamy, * bo wielka jest chwała Twoja. * Panie Boże, Królu nieba, * Boże, Ojczyźnie wszechmogący. * Panie, Synu Jednorodzony, * **Jezu Chryste**. * Panie Boże, Baranku Boży, Synu Ojca. * Który gładzisz grzechy świata, * zmiłuj się nad nami. * Który gładzisz grzechy świata, * przyjm błaganie nasze. * Który siedzisz po prawicy Ojca, * zmiłuj się nad nami. * Albowiem tylko Tyś jest święty * Tylko Tyś jest Panem. * Tylko Tyś Najwyższy, **Jezu Chryste**. * Z Duchem Świętym w chwale Boga Ojca. * Amen.

Po zakończeniu hymnu biskup mając złożone ręce i mówi:

B: Módlmy się.

KOLEKTA

Wszyscy przez chwilę modlą się w milczeniu. Biskup rozkłada ręce i odmawia kolektę Mszy Świętej:

B: Wszechmogący, wieczny Boże, ześlij na to miejsce swoją łaskę † i udziel pomocy wszystkim, którzy Ciebie wzywają. * Niech tutaj moc Twojego słowa i sakramentów utwierdza w wierze serca wszystkich wiernych. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, † który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, * Bóg, przez wszystkie wieki wieków.

W: Amen.

Wszyscy siadają. Biskup otrzymuje mitrę.

2. LITURGIA SŁOWA

Trzy czytania odbywają się w następującym porządku: pierwsze czytanie jest zawsze z Księgi Nehemiasza (8, 1-4a. 5-6. 8-10); po nim śpiewa się Psalm 18B, 8-9. 10. 15 wraz z refrenem: „Słowa Twe, Panie, są duchem i życiem”. Drugie czytanie i Ewangelię wybiera się z czytań, które w *Lekcjonarzu Mszalnym* przewidziane są na poświęcenie kościoła.

Komentarz (przed przekazaniem lekcjonarza):

Świątynia jest miejscem, w którym Bóg spotyka się ze swoim ludem, aby do niego mówić. Dlatego w kościele są dwa stoły, na których sam Pan przygotowuje dla nas pokarm, byśmy nie ustali w drodze. Na pierwszym – a jest nim ambona – otwieramy Księgę życia i karmimy się jej słowem.

Kiedy przed trzema tysiącami lat wybudowano w Jerozolimie pierwszą świątynię, król Salomon wypowiedział podczas jej poświęcenia modlitwę. Prosił w niej pokornie Boga, by „Zasiadający na niebieskim tronie” wybrał to miejsce na podnózek pod swoje stopy. Wiedział doskonale, że cały kosmos jest świątynią Stwórcy, który nie potrzebuje dla siebie mieszkania. To człowiek potrzebuje miejsca, w którym może spotykać się z Bogiem.

A wszystko po to, abyśmy sami – jak przypomni nam dzisiaj święty Piotr – byli żywą świątynią, w której Bóg pragnie przebywać. Ta duchowa świątynia wznosi się na „wybranym i drogocennym” kamieniu węgielnym, którym jest sam Chrystus zmartwychwstały. Z nim zespoleni przez wiarę i chrzest, niczym żywe kamienie, stajemy się „wybranym plemieniem, królewskim kapłaństwem i ludem Bogu na własność przeznaczonym”.

Niech więc dzisiejszej radości, płynącej z poświęcenia budynku sakralnego, towarzyszy szczęście, jakie było udziałem Zacheusza z Jerycha. Niech Pan nas oczyszcza i przychodzi do naszych serc ze swoim zbawieniem.

Ponieważ Bóg oświeca swój Kościół swoimi słowami, zewnętrznym wyrazem podczas tej pierwszej Eucharystii jest uroczyste przekazanie księgi Słowa Bożego tutejszemu ludowi.

PRZEKAZANIE LEKCJONARZA

Jeżeli w poświęconym kościele nie odprawiano jeszcze Mszy Świętej, pierwsze głoszenie Słowa Bożego odbywa się w ten sposób: diakon zanosi biskupowi wzięty z kredensu *Lekcjonarz Mszalny*. Dwaj lektorzy i psalterzysta podchodzą do biskupa, który stojąc w mitrze, bierze Lekcjonarz, ukazuje go ludowi i mówi:

B: Niech w tej świątyni zawsze rozbrzmiewa Słowo Boże, aby wam odsłaniać tajemnice Chrystusa i przyczyniać się do waszego zbawienia w Kościele.

W: Amen.

Następnie biskup podaje Lekcjonarz pierwszemu lektorowi. Obaj lektorzy i psalterzysta idą do ambony, uroczyście niosąc Lekcjonarz w sposób dla wszystkich widoczny. Biskup siada na miejscu przewodniczenia.

PIERWSZE CZYTANIE

Ne 8. 2-4 a. 5-6. 8-10

Czytanie Prawa Bożego

Lektor odczytuje pierwsze czytanie, którego wszyscy słuchają siedząc.

L: Czytanie z Księgi Nehemiasza.

Kapłan Ezdrasz przyniósł Prawo przed zgromadzenie, w którym uczestniczyli nie tylko mężczyźni, lecz także kobiety oraz wszyscy inni, którzy byli w stanie je zrozumieć. I czytał z tej księgi, zwrócony do placu znajdującego się przed Bramą Wodną, od rana aż do południa, przed mężczyznami, kobietami i tymi, którzy rozumieli; a uszy całego ludu były zwrócone ku księdze Prawa.

Pisarz Ezdrasz stanął na drewnianym podwyższeniu, które zrobiono w tym celu. Ezdrasz otworzył księgę na oczach całego ludu, znajdował się bowiem wyżej niż cały lud; a gdy ją otworzył, cały lud się

podniósł. I Ezdrasz błogosławił Pana, wielkiego Boga, a cały lud, podnosząc ręce swoje, odpowiedział: «Amen! Amen!». Potem oddali pokłon i padli przed Panem na kolana, twarzą dotykając ziemi.

Czytano więc z tej księgi, księgi Prawa Bożego, dobitnie, z dodaniem objaśnienia, tak że lud rozumiał czytanie. Wtedy Nehemiasz, to jest namiestnik, oraz kapłan-pisarz Ezdrasz, jak i lewici, którzy pouczali lud, rzekli do całego ludu: «Ten dzień jest poświęcony Panu, Bogu waszemu. Nie bądźcie smutni i nie płaczcie!». Cały lud bowiem płakał, gdy usłyszał słowa Prawa. I rzekł im Nehemiasz: «Idźcie, spożywajcie potrawy świąteczne i pijcie słodkie napoje, pošlijcie też porcje temu, który nic gotowego nie ma: albowiem poświęcony jest ten dzień Panu naszemu. A nie bądźcie przygnębieni, gdyż radość w Panu jest waszą ostoją».

Aby zaznaczyć koniec czytania, lektor dodaje:

L: Oto słowo Boże.

Wszyscy odpowiadają:

W: Bogu niech będą dzięki.

Psalmista, czyli kantor śpiewa psalm, a wszyscy powtarzają refren.

PSALM RESPONORYJNY

Ps 19[18], 8-9. 10. 15 (R.: por. J 6, 63)

Refren: Słowa Twe, Panie, są duchem i życiem.

⁸ Prawo Pańskie jest doskonałe i pokrzepia duszę, *
świadektwo Pana niezawodne, uczy prostaczka mądrości.

⁹ Jego słuszne nakazy radują serce, *
jaśnieje przykazanie Pana i olśniewa oczy.

Refren: Słowa Twe, Panie, są duchem i życiem.

¹⁰ Bojaźń Pana jest szczerą i trwa na wieki, *
sądy Pana prawdziwe, a wszystkie razem słuszne.

¹⁵ Niech znajdą uznanie przed Tobą †
słowa ust moich i myśli mego serca, *
Panie, moja Opoko i mój Zbawicielu.

Refren: Słowa Twe, Panie, są duchem i życiem.

Następnie, jeżeli jest drugie czytanie, lektor je odczytuje z ambony, jak poprzednio. Drugie czytanie można zaczerpnąć z czytań, które w *Lekcjonarzu Mszałnym* (tom VI) przewidziane są na poświęcenia kościoła lub rocznicę poświęcenia kościoła. W okresie wielkanocnym można również wybrać czytanie Dz 7, 44-50, Ap 21, 1-5a lub Ap 21, 9b-14, które podane są jako pierwsze czytanie w rocznicę poświęcenia kościoła. Ewangelia Mt 16, 13-19 lub jak w rocznicę poświęcenia kościoła.

DRUGIE CZYTANIE

1 P 2, 4-9

Żywe kamienie tworzą duchową świątynię

L: Czytanie z Pierwszego Listu świętego Piotra Apostoła.

Bracia:

Zbliżając się do Pana, który jest żywym kamieniem, odrzuconym wprowadzie przez ludzi, ale u Boga wybranym i drogocennym, wy również niby żywe kamienie jesteście budowani jako duchowa świątynia, by stanowić święte kapłaństwo, dla składania duchowych ofiar, przyjemnych Bogu przez Jezusa Chrystusa.

To bowiem zawiera się w Piśmie: «Oto kładę na Syjonie kamień węgielny, wybrany, drogocenny, a kto wierzy w niego, na pewno nie zostanie zawiedziony». Wam zatem, którzy wierzycie, cześć. Dla tych zaś, co nie wierzą, właśnie ten kamień, który odrzucili budowniczy, stał się głowicą węgła i kamieniem upadku, i skałą zgorszenia. Ci, nieposłuszni słowu, upadają, do czego zresztą są przeznaczeni.

Wy zaś jesteście wybranym plemieniem, królewskim kapłaństwem, świętym narodem, ludem Bogu na własność przeznaczonym, abyście ogłaszali dzieła potęgi Tego, który was wezwał z ciemności do przedziwnego swojego światła.

L: Oto słowo Boże.

W: Bogu niech będą dzięki.

Następuje śpiew Alleluja przed Ewangelią. Kantor bądź psalmista wykonują go spoza prezbiterium. Do Ewangelii nie przynosi się świec ani kadzidła.

ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ

Por. Mt 7, 8

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

W moim domu ten, kto prosi, otrzymuje,
kto szuka, znajduje, a kołaczącemu otworzą.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

W czasie śpiewu diakon, który ma głosić Ewangelię, pochylony przed biskupem prosi o błogosławieństwo mówiąc półgłosem:

D: Pobłogosław mnie, ojcze.

Biskup półgłosem mówi:

B: Niech Pan będzie w sercu twoim i na twoich ustach, abys godnie głosił Jego Ewangelię, w imię Ojca i Syna, ✠ i Ducha Świętego.

Diakon się żegna i odpowiada:

D: Amen.

Jeżeli nie ma diakona, prezbiter prosi biskupa o błogosławieństwo i je otrzymuje.

EWANGELIA

Łk 19, 1-10

Dzisiaj zbawienie stało się udziałem tego domu

Na ambonie diakon mówi:

D: Pan z wami.

Wszyscy odpowiadają:

W: I z duchem twoim.

Diakon równocześnie czyni znak krzyża na księdze oraz na czole, ustach i piersi, i mówi:

D: ✠ Słowa Ewangelii według świętego Łukasza.

Wszyscy odpowiadają:

W: Chwała Tobie, Panie.

Jezus wszedł do Jerycha i przechodził przez miasto. A był tam pewien człowiek, imieniem Zacheusz, zwierzchnik celników i bardzo bogaty. Chciał on koniecznie zobaczyć Jezusa, kto to jest, ale nie mógł z powodu tłumy, gdyż był niskiego wzrostu. Pobiegł więc naprzód i wspinał się na sykomorę, aby móc Go ujrzyć, tamtędy bowiem miał przechodzić.

Gdy Jezus przyszedł na to miejsce, spojrzał w górę i rzekł do niego: «Zacheuszu, zejźdź prędko, albowiem dziś muszę się zatrzymać w twoim domu». Zeszedł więc z pośpiechem i przyjął Go rozradowany. A wszyscy widząc to szemrali: «Do grzesznika poszedł w gościnę».

Lecz Zacheusz stanął i rzekł do Pana: «Panie, oto połowę mego majątku daję ubogim, a jeśli kogo w czym skrzywdziłem, zwracam poczwórnice».

Na to Jezus rzekł do niego: «Dziś zbawienie stało się udziałem tego domu, gdyż i on jest synem Abrahama. Albowiem Syn Człowieczy przyszedł szukać i zbawić to, co zginęło».

Po Ewangelii diakon mówi:

D: Oto słowo Pańskie.

Wszyscy odpowiadają:

W: Chwała Tobie, Chryste.

Po czym czytający całuje księgę mówiąc cicho:

D: Niech słowa Ewangelii zgładzą nasze grzechy.

Na znak czci dla Słowa Bożego wypada po odczytaniu Ewangelii umieścić Lekcjonarz na odpowiednim pulpicie przed ludem. Następuje homilia. Należy ją głosić we wszystkie niedziele i święta nakazane; w inne dni jest zalecona.

HOMILIA

Po Ewangelii biskup otrzymuje mitrę i pastorał, i – jeśli uzna za stosowne siedząc – wygłasza homilię. Wyjaśnia czytania biblijne oraz znaczenie obrzędów, poprzez które budowla zostaje poświęcona Bogu, aby przyczyniała się do wzrostu Kościoła.

Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus!

Pozdrawiam Was z serdeczną miłością!

Pozdrawiam wszystkich zebranych w murach tej nowej świątyni: Czcigodnych Księży Biskupów Romana i Mirosława, Drogich kapłanów i siostry zakonne oraz naszych kleryków. Serdecznie witam i pozdrawiam zacnych Fatimskich Parafian oraz przybyłych gości. W sposób szczególny pozdrawiam budowniczego tego domu Bożego – Księdza Kanonika Stanisława Górskiego – niezmordowanego proboszcza parafii na płockim Międzytorzu. To Ksiądz Kanonik z wiarą i determinacją – wspomagany przez księży wikariuszy oraz życzliwych parafian i darczyńców – przez 14 lat prowadził to dzieło budowy, a od samego początku jest ojcem dla tej wspólnoty parafialnej. Dziękuję architektom, projektantom, budowniczym, inżynierom oraz pracownikom firm, które były zaangażowane przy budowie tej świątyni.

Jako Biskup Płocki mówię z serca: Bóg zapłać – Księdzu Kanonikowi i tym wszystkim, bez których nie byłoby możliwe powstanie tego wielkiego Bożego dzieła! Kiedy wczoraj mówiłem biskupom obecnym w Lublinie na zebraniu episkopatu, że mam w niedzielę konsekrację nowego kościoła, od wielu słyszałem – „a to w diecezji Płockiej jeszcze się buduje?? to już dziś rzadkość”.

Tak więc – Moi Drodzy – przeżywamy dziś radosną i tak wyczekiwaną, niepowtarzalną chwilę, gdy poświęcamy na chwałę Bożą tę świątynię i ołtarz. To radość nie tylko dla Płocka, ale całej diecezji.

Jakże piękny to moment! Jakże to piękne i pouczające w tych czasach: zobaczyć ludzi cieszących się swoim kościołem i doświadczyć, że piękne są w naszym życiu te chwile, gdy ofiarujemy Panu Bogu dzieło naszych rąk i pragnienia serc!

Kościół bowiem nie wystarczy tylko zbudować, ale trzeba go aktem liturgicznym poświęcić, oddać Bogu Najwyższemu. Dziękuję Panu Bogu za to, że w dniu dzisiejszym dane mi jest dokonać konsekracji waszej świątyni pod wezwaniem Matki Bożej Fatimskiej.

Co to znaczy – Kochani – dokonać konsekracji kościoła? Dokładnie wyrażają to słowa modlitwy, którą za chwilę odmówię: „Boże, spraw, aby ten Budynek, który Tobie poświęcamy, stał się domem zbawienia i łaski. Niech lud chrześcijański, który tutaj się gromadzi, oddaje Tobie cześć w duchu i prawdzie i wzrasta w miłości”.

A więc chodzi o ten budynek, który stanie się znakiem spotkania Boga z ludźmi. W podniosłym obrzędzie poświęcenia chodzi bowiem przede wszystkim o Boga i o nas. Ta uroczystość mówi każdej i każdemu z nas, że jesteśmy żywym Kościołem, duchową budowlą wzniesioną z żywych kamieni.

Na początku tej liturgii przekazaliście mi klucze do Waszego kościoła. Ja zaś przed chwilą dałem Wam księgę – Księgę Pisma Świętego.

Oto weszliśmy razem do tej nowo zbudowanej świątyni, aby poświęcić ją Bogu, a jednocześnie widzimy, że trzeba ją wciąż budować i upiększać. To dlatego – Siostry i Bracia – dałem Wam Księgę, abyście słuchali Słowa Bożego i budowali Kościół: tę żywą świątynię i Kościół Boży w was.

Pamiętajcie, że każda świątynia na polskiej, mazowieckiej ziemi kryje w sobie prawdę o tym, że Bóg jest z nami „po wszystkie wieki, aż do skończenia świata”. Dlatego ilekroć przemierzam tereny naszej rozległej diecezji i widzę strzelającą w niebo wieżę świątyni, powtarzam za świętym Janem Vianney’em akt wiary: „ON tam jest! ON Przedwieczny. ON Boski Więzień Miłości”. Podobnie będzie z tym kościołem na płockim Międzytorzu: staje się on znakiem i wołaniem, aby Jedynemu Bogu oddać cześć, aby o Nim nigdy nie zapomnieć.

Siostry i Bracia, przekazałem Wam księgę Bożego Słowa, bo Pan Jezus zaprosił nas wszystkich dzisiaj na ucztę weselną. I zobaczcie, jak w tym wszystkim wypełnia się Ewangelia, i Fatima staje się dziś tu, w Płocku! Zaś ten kościół staje się od dziś miejscem, w którym Bóg będzie nas codziennie zapraszał na ucztę Swego Słowa i na Eucharystię.

Ale powiedzcie – Kochani – co kryje się w tej przypowieści, którą opowiedział nam Pan Jezus? Bo jest w niej tajemniczy król zapraszający na gody, jest niewidzialny pan młody i niewidzialna panna młoda... Co się kryje za zagadkami tego opowiadania, pod powierzchnią słów łatwych i trudnych, w całej narracji o ludziach, którzy odrzucają zaproszenie i tym biesiadniku, który okazał się niegodny tej uczy? Co do nas i o nas, zaproszonych na to wesele i na tę radość z poświęcenia nowego kościoła, mówi dzisiejsza Ewangelia? Chyba to, że nikt i nic nie zaszkodzi Bożemu dziełu. Plany Boże muszą się zawsze spełnić – wesele musi się odbyć, choćby zaproszeni nie przyszli, choćby gość był zupełnie niegodny.

Tak słucham tej dzisiejszej Ewangelii i myślę o Waszej parafii, o jej niełatwych początkach, o oporach i sprzeciwach, które towarzyszyły jej powstawaniu, ale też o jawnych atakach, których kulminacją był pożar pierwszej kaplicy, tuż przed pierwszą uroczystością komunijną dzieci w 1992 roku – jak Wy to dobrze pamiętacie. Tak, w tej 27-letniej historii Waszej parafii spełnia się coś z dzisiejszej Ewangelii i z Fatimy, bo choć długie i trudne było tworzenie tej wspólnoty i budowa kościoła, ale dziś jest wielkie wesele i radość.

Oto dziś, na naszych oczach dojrzewa też jeden z owoców papieskiej wizyty w Płocku, w czerwcu 1991 roku. Przecież z wami od początku była modlitwa św. Jana Pawła II, bo wtedy pobłogosławił kamień węgielny dla Waszej świątyni. Jeszcze parafii nie było, kościoła nie było, ale był znak błogosławieństwa dla Was. I ono dziś jest dla Was wciąż zobowiązujące!

Bogu niech będą dzięki za to, że Jego zamiary wypełniają się dziś! Jak więc nie powtarzać za prorokiem Izajaszem słów radosnego wyznania z dzisiejszego pierwszego czytania: „Oto nasz Bóg, Ten, któremu zaufaliśmy, że nas wybawi; oto Pan, w którym złożyliśmy naszą ufność; cieszymy się i radujmy z Jego zbawienia!” (Iz 25, 9). To dlatego przekazałem Wam Księgę Bożego Słowa, aby tu na płockim Międzytorzu, nadal wypełniała się wola Boża i by uwielbione było Święte Imię Boże, i by czczona była Maryja, Pani z Fatimy.

Dokonujemy więc – Moi Drodzy – poświęcenia tego kościoła, który podobnie jak parafia, będzie nosił wezwanie: Matki Bożej Fatimskiej. Wezwanie to szczególne, które przynagliło Was, aby właśnie na setną rocznicę objawień fatimskich odpowiedzieć na prośbę Madonny. Ona w czasie ostatniego zjawienia, 13 października 1917 roku przekazała małej Łucji takie przesłanie: „Chcę ci powiedzieć, żeby zbudowano tu na moją cześć kaplicę. Jestem Matką Boską Różańcową. Trzeba w dalszym ciągu codziennie odmawiać Różaniec...”. I Wy, dziś – Kochani – dosłownie wypełniacie tę prośbę Madonny. Zbudowaliście ku Jej czci już nie kaplicę, lecz okazałą świątynię.

Ale jeśli jesteśmy przy tym ostatnim z fatimskich objawień, to przypomnijmy, że zawiera ono również przestrożę. Bo Matka Boża, jak zapamiętała siostra Łucja, ze smutnym wyrazem twarzy dodała na koniec: „Niech ludzie już dłużej nie obrażają Boga grzechami, już i tak został bardzo obrażony”.

Co ciekawe, przy tym ostatnim objawieniu Maryja nie pożegnała się z trójką fatimskich pastuszków, jakby na znak, że ONA nie odchodzi, nie porzuca swych dzieci, i że Jej wezwanie pozostanie zawsze aktualne.

Siostry i Bracia od Matki Bożej Fatimskiej w Płocku! Wy jesteście spadkobiercami szczególnie tego ostatniego fatimskiego objawienia! Czy słyszycie to wezwanie z Fatimy? Jak ono wybrzmiewa w nas, tu, w Płocku – na Międzytorzu?!

Przez święte czynności, które teraz sprawujemy, rozlega się wołanie, żeby dzisiaj, w tym świecie, w którym żyjemy, nie banalizować Boga! By uszanować i uznać za święte to, co jest święte: a więc życie ludzkie od poczęcia do naturalnej śmierci, a więc niedzielę – Dzień Pański, dalej: sakramentalne i nierozzerwalne małżeństwo, następnie: głos sumienia i głos powołania, także do służby Bożej w kapłaństwie czy zakonie. To wezwanie, aby nie banalizować Jezusa i głosu łaski, który rozlega się w Ewangelii i w nauczaniu Kościoła.

Oto dosięgają nas – Umiłowani – wielkie i święte dzieła Boże, i wpisują się w naszą biografię. Św. Jan Paweł II (jutro minie 39 lat od jego wyboru na Stolicę Piotrową) mówił o swoim pontyfikacie, że skończył się on z dniem 13 maja 1981 r., z dniem zamachu na jego życie, a „reszta – powtarzał – to był cud, to był dar Matki Bożej”, który zawdzięczał wstawiennictwu Pani Fatimskiej.

Czy podobnie nie mógłby i nie powinien by powiedzieć dziś każdy z nas tu obecnych? Oto moje życie, moja rodzina, moje powołanie, a reszta... to cud. Oto ten kościół i ta wspólnota parafialna... a reszta to, cud, to dar Matki Bożej. Amen.

Powyżej zaprezentowano homilię J.E. bpa Piotra Libery – Ordynariusza Diecezji Płockiej – wygłoszoną dn. 15. października 2017 r. podczas uroczystej pierwszej Mszy Świętej na poświęcenie kościoła p.w. Matki Boskiej Fatimskiej na płockim osiedlu Międzytorze, odprawionej z okazji zakończenia diecezjalnych obchodów 100-lecia objawień fatimskich.

WYZNANIE WIARY

Po homilii biskup oddaje pastorał i mitrę. Odmawia się wyznanie wiary:

W: Wierzę w jednego Boga, * Ojca Wszechmogącego, * Stworzyciela nieba i ziemi, * wszystkich rzeczy widzialnych i niewidzialnych. * I w jednego Pana Jezusa Chrystusa, * Syna Bożego Jednorodzonego, * który z Ojca jest zrodzony * przed wszystkimi wiekami. * Bóg z Boga, Światłość ze Światłości, * Bóg prawdziwy z Boga prawdziwego. * Zrodzony a nie stworzony, * współistotny Ojcu, * a przez Niego wszystko się stało. * On to dla nas ludzi i dla naszego zbawienia zstąpił z nieba. * **I za sprawą Ducha Świętego * przyjął ciało z Maryi Dziewicy i stał się człowiekiem.** * Ukrzyżowany również za nas, * pod Poncjuszem Piłatem został umęczony i pogrzebany. * I zmartwychwstał dnia trzeciego, * jak oznajmia Pismo. * I wstąpił do nieba; siedzi po prawicy Ojca. * I powtórnie przyjdzie w chwale * sędzić żywych i umarłych, * a Królestwu Jego nie będzie końca. * Wierzę w Ducha Świętego, Pana i Ożywiciela, * który od Ojca i Syna pochodzi. * Który z Ojcem i Synem wspólnie odbiera uwielbienie i chwałę; * który mówił przez Proroków. * Wierzę w jeden, święty, powszechny i apostołski Kościół. * Wyznaję jeden chrzest na odpuszczenie grzechów. * I oczekuję wskreszenia umarłych. * I życia wiecznego w przyszłym świecie. Amen.

Opuszcza się Modlitwę Powszechną, zastępuje ją bowiem śpiew Litanii do Wszystkich Świętych.

Komentarz (przed litaniami do świętych):

Rozpoczynają się obrzędy poświęcenia kościoła. Zanim biskup wypowie modlitwę konsekuracyjną, będziemy modlić się słowami litanii do wszystkich świętych. Modlitwa ta uświadamia nam jak wielką tworzymy wspólnotę kościoła powszechnego i ukazuje więź pomiędzy Kościołem ziemskim a Kościołem w Niebie. W ważnych chwilach naszego życia wzywamy pomocy Bożej przez wstawiennictwo ludzi, którzy swoim życiem dali świadectwo wierze i osiągnęli chwałę zbawionych. Poświęcenie nowego kościoła jest taką chwilą.

Bezpośrednio po odśpiewaniu litanii biskup odmówi modlitwę poświęcenia kościoła i ołtarza, która w swej treści przedstawia czym jest kościół jako budowla. W imieniu nas wszystkich przekaże świątynię Bogu i poprosi o jej uświęcenie. Przystępując do uroczystej dedykacji wzywamy wstawiennictwa Świętych, aby pomogli nam celebrować te święte obrzędy. Podczas śpiewu litanii zachowujemy postawę stojącą (gdy uroczystość odbywa się w niedzielę bądź w okresie wielkanocnym) / klęczącą (gdy uroczystość odbywa się poza okresem wielkanocnym lub w dzień powszedni).

3. OBRZĘD KONSEKRACJI KOŚCIOŁA

Po skończeniu wyznania wiary biskup zachęca lud do modlitwy słowami:

B: Módlmy się, najmilsi, do Boga, Ojca wszechmogącego, który przemienia serca wiernych w duchowe świątynie dla siebie; nasze zaś prośby niech wspiera braterska modlitwa Świętych.

albo podobnymi. Następuje śpiew Litanii do Wszystkich Świętych, na wezwania której wszyscy odpowiadają. W niedziele i w okresie wielkanocnym wszyscy stoją, w innych dniach klęczą i wtedy diakon wzywa do ukłęknięcia:

D: Klękajmy.

W litanii we właściwym miejscu dodaje się wezwanie tytułu kościoła, patrona miejscowości i ewentualnie męczenników lub świętych, których relikwie składa się w ołtarzu. Można dołączyć także inne prośby, odpowiadające okolicznościom, w jakich wierni zbudowali świątynię, lub potrzebom duchowym danej wspólnoty. Opuszcza się umieszczone w nawiasach wezwania świętych, jeżeli litania jest śpiewana.

LITANIA DO WSZYSTKICH ŚWIĘTYCH

Panie, zmiłuj się nad nami.
Chryste, zmiłuj się nad nami.
Panie, zmiłuj się nad nami.

Panie, zmiłuj się nad nami.
Chryste zmiłuj się nad nami.
Panie, zmiłuj się nad nami.

Święta Maryjo, Matko Boża,
Święta Boża Rodzicielko,
Święta Maryjo, Matko Kościoła,
Święta Panno nad pannami,
Święci Michale, Gabrielu i Rafale,
Wszyscy święci Aniołowie,

módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módlcie się za nami.
módlcie się za nami.

Święty Abrahamie,
Święty Mojżeszu,
Święty Eliaszu,
Święty Janie Chrzciicielu,
Święty Józefie,
Wszyscy święci Patriarchowie i Prorocy,

módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módlcie się za nami.

Święci Piotrze i Pawle,
Święty Andrzeju,
Święty Janie i Jakubie,
Święty Tomaszu,
Święty Filipie i Jakubie,
Święty Bartłomieju,
Święty Mateuszu,

módlcie się za nami.
módl się za nami.
módlcie się za nami.
módl się za nami.
módlcie się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.

Święty Szymonie i Tadeuszu
Święty Macieju,
Święty Łukasz,
Święty Marku,
Święty Barnabo,
Święta Mario Magdaleno,
Wszyscy święci Apostołowie i Ewangelisci,
Wszyscy święci Uczniowie Pańscy,

módlcie się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módlcie się za nami.
módlcie się za nami.

Święty Klemensie,
Święty Kalikście,
Święty Fabianie,
Święty Korneliuszu,
Święty Sykstusie,
Święty Janie,
Święty Marcinie,
Święty Damazy,
Święty Leonie Wielki,
Święty Grzegorz Wielki,
Święty Leonie,
Święty Piusie,
Święty Janie Pawle Drugi,
Wszyscy święci Biskupi Rzymu,

módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módlcie się za nami.

Święty Stefanie,
Święty Szczepanie,
Święty Ignacy Antiocheński,
Święty Polikarpie,
Święty Justynie,
Święty Laurenty,
Święty Tarsycjuszu,
Święty Wawrzyńcze,
Święty Cyprianie,
Święty Sebastianie,
Święty Bonifacy,
Święty Wojciechu,
Święty Stanisławie,
Święty Tomasz (Becket),
Święci Janie (Fisher) i Tomasz (More),
Święty Pawle (Miki),
Święci Janie (de Brebeuf) i Izaaku (Jogues),
Święty Piotr (Chanel),
Święty Karolu (Lwanga),
Święte Perpetuo i Felicyto,
Święta Agnieszko,
Święta Cecylia,
Święta Eugenio,
Święta Mario (Goretti),
Błogosławiony książę Jerzy (Popiełuszko),
Wszyscy święci Męczennicy,

módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módlcie się za nami.
módl się za nami.
módlcie się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módlcie się za nami.

Święci Leonie i Grzegorz,
Święty Ambroży,
Święty Hieronimie,
Święty Augustynie,

módlcie się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.

- ³ Kto swym językiem oszczerstw nie głosi *
i nie ubliża swoim sąsiadom.
- ⁴ Kto za godnego wzgardy uważa złoczyńcę, *
a szanuje tego, który oddaje cześć Bogu.

(Powtarza się antyfonę)

- Kto dotrzyma przysięgi niekorzystnej dla siebie, *
⁵ kto nie daje swych pieniędzy na lichwę
i nie da się przekupić przeciw niewinnemu. *
Kto tak postępuje, nigdy się nie zachwieje.

(Powtarza się antyfonę)

Zamiast psalmu można wykonać odpowiednią pieśń. W tym czasie murarz zamyka grób, a biskup po złożeniu relikwii wraca na miejsce przewodniczenia.

MODLITWA POŚWIĘCENIA

Biskup stojąc bez mitry w miejscu przewodniczenia, rozkłada ręce i odmawia modlitwę poświęcenia:

- B:** Boże, Ty uświęcasz swój Kościół i nim kierujesz. * Uroczyście wielbimy Twoje Imię, * ponieważ lud wierny pragnie dzisiaj poświęcić Tobie na zawsze ten dom modlitwy, * w którym pobożnie cześć Tobie oddaje, * a Ty oświecasz go swoim słowem i karmisz łaską swoich sakramentów. Ta świątynia jest znakiem misterium Kościoła, * który Chrystus uświęcił Krwią swoją, * aby był Jego Oblubienicą pełną chwały, * Dziewicą jaśniejącą czystością wiary * oraz Matką dającą życie mocą Ducha Świętego. Kościół święty jest wybraną winnicą Pana, * która cały świat obejmuje swoimi gałązkami, * mocą krzyża podnosi swoje słabe dzieci * i wprowadza do królestwa niebieskiego. Kościół szczęśliwy jest mieszkaniem Boga z ludźmi, * przybytkiem świętym zbudowanym z żywych kamieni, * stojącym na fundamencie Apostołów, * na kamieniu węgielnym, którym jest sam Jezus Chrystus. Kościół wspaniały jest miastem położonym na górze, * widocznym dla wszystkich, * w nim bowiem jaśnieje odwieczne światło Baranka * i rozbrzmiewa wdzięczny śpiew błogosławionych. Dlatego pokornie prosimy Cię, Panie, * ześlij pełnię błogosławieństwa na ten kościół i ołtarz, * aby zawsze były miejscem świętym * i stołem przygotowanym do składania Chrystusowej Ofiary. Niech tutaj zdroje łask zmywają ludzkie winy, * aby dzieci Twoje, Ojczy, umarłe dla grzechu, * rodziły się na nowo do życia Bożego. Niech Twój wierni, zgromadzeni wokół ołtarza, * sprawują pamiątkę Paschy * i posilają się przy stole słowa i Ciała Pańskiego. Niech wznosi się tutaj miła Tobie ofiara chwały, * a głos ludzi, złączony ze śpiewem Aniołów, * niech rozbrzmiewa w nieustannej modlitwie za zbawienie świata. Niechaj tutaj ubodzy znajdują miłosierdzie, * uciśnieni prawdziwą wolność, * a wszyscy ludzie niech przyoblekają się w godność Twoich dzieci, * aż osiągną szczęśliwie radość życia wiecznego w niebieskim Jeruzalem. Przez naszego Pana, Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, † który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, * Bóg, przez wszystkie wieki wieków.

W: Amen.

NAMASZCZENIE OŁTARZA I ŚCIAN KOŚCIOŁA

Jeżeli to konieczne, biskup zdejmując ornat i przepasany płóciennym gremiałem (fartuchem) podchodzi do ołtarza z diakonami i innymi posługującymi, z których jeden niesie naczynie z Krzyżem Świętym. Następuje namaszczenie ołtarza i ścian kościoła. Biskup może wyznaczyć dwóch albo czterech prezbiterów, którzy z nim koncelebrują, aby mu towarzyszyli w namaszczeniu ścian kościoła. Może także polecić tym prezbiterom, by sami dokonali obrzędu namaszczenia ścian kościoła. Wówczas podaje im naczynia z Krzyżem Świętym po namaszczeniu ołtarza. Tę czynność namaszczenia może biskup powierzyć tylko prezbiterom.

Komentarz (przed namaszczeniem ołtarza):

W centralnym miejscu świątyni znajduje się ołtarz. Wyciosany z kamienia oznacza Chrystusa, „który jest kamieniem węgielnym swojego Kościoła”. Na tym ołtarzu, jak na skale Golgoty, będzie składana paschalna Ofiara Ciała i Krwi Zbawiciela. Przez nią zostaliśmy odkupieni i ona jest dla nas Najświętszym Sakramentem. Biskup za chwilę namaści ołtarz olejem Krzyżma Świętego w pięciu miejscach, co wyraźnie wskazuje na Chrystusa, który został namaszczony przed wszystkimi. Ojciec namaścił Go przecież Duchem Świętym i ustanowił Najwyższym Kapłanem, aby na ołtarzu swego Ciała złożył w ofierze swoje życie za zbawienie wszystkich ludzi.

Olej Krzyżma jest znakiem Ducha Świętego, który sprawia, że sakramenty dokonują tego, co oznaczają. To właśnie tym olejem zostaliśmy naznaczeni na Chrzcie Świętymi Bierzmowaniu, aby przez nas Chrystus kontynuował swoją misję, i abyśmy na ołtarzu swojego serca składali Bogu duchową ofiarę, czyniąc całe życie wiecznym darem dla Niego.

Następnie zostaną namaszczone ściany kościoła (wybrać odpowiednią wersję):

- w dwunastu miejscach na znak, że kościół zbudowany jest na fundamencie dwunastu Apostołów i po dziś dzień przekazywana jest w nim nauka Jezusa Chrystusa.
- w czterech miejscach na znak, że kościół jest miejscem zwiastowania Dobrej Nowiny, przekazanej przez czterech Ewangelistów: Mateusza, Marka, Łukasza i Jana.

Namaszczenie kościoła oznacza poświęcenie go dla kultu chrześcijańskiego całkowicie i na zawsze.

Biskup stojąc przed ołtarzem bez mitry, mówi głośno:

B: Niech Bóg swoją mocą uświęci ten ołtarz i kościół, † który namaszczone jako służy, * aby wyrażały tajemniczy związek Chrystusa i Kościoła.

Następnie wylewa Krzyżmo Święte na środek ołtarza i na cztery jego rogi. Może również namaścić całą mensę. Potem namaszcza ściany kościoła, znacząc Krzyżmem Świętym dwanaście krzyży lub cztery krzyże odpowiednio rozmieszczone. Jeżeli trzeba, pomagają mu w tym dwaj lub czterej prezbiterzy. Jeżeli namaszczenia ścian dokonują sami prezbiterzy, czynią to po namaszczeniu ołtarza przez biskupa. W tym czasie śpiewa się Psalm 84[83] z antyfoną:

Oto przybytek Boga z ludźmi. †
On zamieszka z nimi i staną się Jego ludem, *
A On będzie na zawsze ich Bogiem. (O.W. Alleluja.)

albo:

Święty jest dom Pański, do Boga należy.

PSALM 84[83], 2-3. 4-5. 6-7. 8-9. 10-11ab. 11cd-12.

- ² Jak miłe są Twoje przybytki, *
Panie Zastępów!
- ³ Dusza moja stęskniona pragnie przedsionków Pańskich. *
Serce moje i ciało radośnie wołają do Boga żywego.

(Powtarza się antyfonę)

- ⁴ Nawet wróbel znajduje swój dom, a jaskółka gniazdo, †
gdzie złoży swe pisklęta: *
przy ołtarzach Twoich, Panie Zastępów, Królu mój i Boże!
- ⁵ Szczęśliwi, którzy mieszkają w domu Twoim, Panie, *
nieustannie Cię wielbiąc.

(Powtarza się antyfonę)

- 6 Szczęśliwi, których moc jest w Tobie, *
którzy zachowują ufność w swym sercu.
7 Przechodząc suchą doliną, w źródła ją zamieniają, *
a wczesny deszcz błogosławieństwem ją okryje.

(Powtarza się antyfonę)

- 8 Mocy im będzie przybywać, *
ujrzą na Syjonie Boga nad bogami.
9 Panie Zastępów, usłysz modlitwę moją, *
nakłoń ucho, Boże Jakuba.

(Powtarza się antyfonę)

- 10 Spójrz Boże, nasza tarczo, *
wejrzyj na oblicze Twego Pomazańca.
11 Doprawdy, dzień jeden w przybytkach Twoich *
lepszy jest niż innych tysiące.

(Powtarza się antyfonę)

- Wolę stać w progu mojego Boga *
niż mieszkać w namiotach grzeszników.
12 Bo Pan Bóg jest słońcem i tarczą, †
On hojnie darzy łaską i chwałą, *
nie odmawia dobrodziejstw żyjącym nienagannie.

(Powtarza się antyfonę)

Na końcu Psalmu nie śpiewa się „Chwała Ojcu” lecz antyfonę. Jeżeli zdarzy się, że namaszczenie ołtarza i ścian skończy się przed odśpiewaniem całego Psalmu, śpiew się przerywa i powtarza się antyfonę. Można również wykonać odpowiednią pieśń (np. „Radośnie Panu hymn śpiewajmy”).

Ref: Radośnie Panu hymn śpiewajmy, Alleluja,
i dobroć Jego wystawiajmy, Alleluja.

1. Wychwalajcie ze mną dzieła Bożej mocy, Alleluja.
Wychwalajcie Pana nad wszystko na wieki, Alleluja.
2. Wychwalajcie Pana Aniołowie Pańscy, Alleluja.
Wychwalajcie Pana Zastępy niebieskie, Alleluja.
3. Wychwalajcie Pana słońce i księżycu, Alleluja.
Wychwalajcie Pana wszystkie gwiazdy nieba, Alleluja.
4. Wychwalajcie Pana, cztery pory roku, Alleluja.
Wychwalajcie Pana, pogody i słoty, Alleluja.
5. Wychwalajcie Pana, rzeki, oceany, Alleluja.
Wychwalajcie Pana, pagórki i góry, Alleluja.
6. Wychwalajcie Pana, rośliny, zwierzęta, Alleluja.
Niech wychwala Pana cały rodzaj ludzki, Alleluja.

Po namaszczeniu ołtarza i ścian kościoła biskup wraca na miejsce przewodniczenia i siada. Posługujący podają mu rzeczy potrzebne do umycia rąk. Następnie biskup zdejmuje płócienny gremiał i nakłada ornat. Prezbiterzy, którzy namaszczeni ściany, myją ręce.

Komentarz (przed okadzeniem):

W chwili obecnej wnoszone są kadzielnice. Okadzenie jest znakiem oczyszczenia. Na namaszczonej ołtarzu biskup spali kadzidło i okadzi wokoło cały ołtarz, aby ukazać, że ofiara Chrystusa, która w tym misterium jest wciąż obecna, wznosi się do Boga jako słodka woń. Wznoszący się ku górze dym kadzidła wyraża też myśl, że modlitwy wiernych pełne błagań i wdzięczności, docierają przed tron Boga. Jest to jednocześnie wyznanie naszej wiary w to, że ten dom jest świątynią Boga, prawdziwym miejscem Jego zamieszkania.

Następnie dokona się okadzenie biskupa, który przewodzi całej naszej wspólnoty, ludu oraz ścian kościoła. Okadzenie wnętrza świątyni wskazuje, że przez poświęcenie stała się ona domem modlitwy. Przede wszystkim jednak okadza się Lud Boży, gdyż jest on żywą świątynią, w której każdy wierny jest duchowym ołtarzem.

OKADZENIE OŁTARZA, KOŚCIOŁA I LUDU

Po namaszczeniu umieszcza się na ołtarzu kociołek z żarzącymi się węgielkami do spalania kadzidła. Biskup podchodzi do ołtarza, wrzuca do kociołka kadzidło i błogosławi mówiąc:

B: Niech nasza modlitwa wznosi się przed Tobą, Panie, jak kadzidło, † a jak ta świątynia napełnia się miłą wonią, * tak niech Twój Kościół promieniuje świętością Chrystusa.

Następnie biskup nakłada kadzidło do trzech kadzielnic, którymi dwaj posługujący będą okadzać lud i nawę kościoła (okadzenia kościoła mogą również wykonać ci sami prezbiterzy, którzy namaszczeni ściany kościoła) i błogosławi kadzidło. Sam zaś biskup trzecią kadzielnicą okadza ołtarz, jak opisano w obrzędach Mszy Świętej. Potem wraca na miejsce przewodniczenia, otrzymuje mitrę, zostaje okadzony przez diakona i siada. Posługujący (bądź prezbiterzy) idą wzdłuż kościoła, okadzając lud i ściany kościoła. W tym czasie śpiewa się Psalm 138[137] z antyfoną:

Anioł stanął przy ołtarzu świątyni,
Mając w swej ręce złotą kadzielnicę.

albo:

Wzniósł się dym kadzideł przed obliczem Pana z ręki anioła.

albo:

Nasza modlitwa jest jak woń kadzidła.

PSALM 138[137], 1-2a. 2bc-3. 4-5.

- ¹ Będę Cię sławił z całego serca, Panie, *
bo usłyszałeś słowa ust moich.
- Będę Ci psalm śpiewał wobec aniołów, *
- ² pokłon Ci oddam w Twoim świętym przybytku.

(Powtarza się antyfonę)

- I będę sławił Tve imię za łaskę i wierność, *
- bo ponad wszystko wywyższyłeś Tve imię i obietnicę.
- ³ Wysłuchałeś mnie, kiedy Cię wzywałem, *
- pomnożyłeś moc mojej duszy.

(Powtarza się antyfonę)

- ⁴ Wszyscy królowie ziemi będą dziękować Ci, Panie, *
- gdy usłyszą słowa ust Twoich.
- ⁵ I będą opiewać drogi Pana: *
- „Zaprawdę, chwała Pana jest wielka!”.

(Powtarza się antyfonę)

Można również wykonać odpowiednią pieśń (np. „Boże obdarz Kościół Twój”).

Ref: Boże, obdarz Kościół Twój jednością i pokojem!

1. Uradowałem się wezwaniem: pójdziemy do domu Pana.
I oto stoję u bram Twoich, Jeruzalem nowe, Kościele Święty!
2. O, Jeruzalem, miasto pokoju, w Tobie wszyscy się jednoczą.
Przychodzą doń pokolenia, aby wielbić Imię Pana.
3. Prosimy o pokój dla ludu Twego, niech będą bezpieczni, którzy Cię miłują.
Dla braci i bliźnich naszych, Prosimy o dobra Twoje.

Komentarz (przed przygotowaniem ołtarza):

Przyszedł czas, aby przygotować nowo poświęcony ołtarz do sprawowania najświętszej ofiary. Jest on stołem Wieczery Pańskiej, dlatego nakrywamy go białym obrusem. Tutaj uczniowie spotykają się ze Zmartwychwstałym, aby oświecał ich umysły – wyjaśniając Pisma – i prowadził ich drogą światłości. Jezus rzucił światło na życie i nieśmiertelność przez wielkanocną ofiarę. Ponawiamy ją na ołtarzu, ilekroć sprawujemy Mszę Świętą. Dookoła niego stoją kapłani i wierni, a przez tę samą czynność, choć spełniają różne funkcje, sprawują pamiątkę śmierci i zmartwychwstania Chrystusa. Dlatego ołtarz jako stół Uczty Paschalnej odpowiednio przygotowuje się i uroczyście przyozdabia. Oznacza to wyraźnie, że ołtarz jest Stołem Pana, do którego wszyscy wierni przychodzą z radością, by posilić się Ciałem i Krwią ofiarowanego Chrystusa.

Przedstawiciele naszej wspólnoty parafialnej stawiają na ołtarzu świece, a w jego pobliżu kwiaty. Ta posługa przygotowania ołtarza – dzisiaj sprawowana tak uroczyście – często nie jest widoczna, a jednak konieczna. Jest ona także znakiem, który wzywa uczestników liturgii do przygotowania daru własnego serca i do złożenia go na ołtarzu.

PRZYGOTOWANIE OŁTARZA

Po okadzeniu posługujący wycierają ręcznikami mense ołtarza i jeżeli trzeba, nakładają na nią nieprzemakalne płótno lub ceratę. Następnie nakrywają ołtarz obrusem i jeżeli okoliczności za tym przemawiają, ozdabiają go kwiatami, ustawiają świeczniki ze świecami (świece jeszcze nie płoną) potrzebne do mszy i krzyż, jeżeli nie był już umieszczony w pobliżu ołtarza na początku mszy. Czynności te wykonywane są podczas odczytywania powyższego komentarza. Gdyby przygotowanie ołtarza przedłużało się, można wykonać odpowiednią pieśń, np.

Refren: Gdzie miłość wzajemna i dobroć,
tam znajdziesz Boga żywego.

1. W jedno nas tu zgromadziła miłość Chrystusa:
weselmy się w nim i radujmy.
Z pokorą szczerą miłujmy Boga,
i czystym sercem miłujmy się nawzajem.
2. Skoro wszyscy się tu gromadzimy,
strzeżmy się tego, co nas rozdziela.
Niech ustaną wszystkie gniewy i spory,
a pośrodku nas niech będzie Chrystus.
3. Obyśmy oglądali Twoje oblicze Chryste Boże,
razem ze świętymi, w chwale Twego królestwa.
To będzie naszą radością czystą i bez granic
przez nieskończone wieki wieków. Amen.

Komentarz (przed oświetleniem kościoła):

Chrystus jest światłością, która oświeca wszystkich ludzi. On, nasz Zbawiciel, w jasnym świetle chce nas prowadzić do swego ołtarza. Zapalenie świec na ołtarzu i wszystkich świec w nowo poświęconym kościele niech nam zawsze przypomina Chrystusa – Światłość Świata. Przez uczestnictwo w sakramentach sami stajemy się światłością świata. Mamy promieniować tym nadprzyrodzonym światłem tak, aby ludzie widzieli nasze dobre uczynki i chwalili Ojca, który jest w niebie. Niech blask prawdy, rozświetlający ten gmach, dociera do wszystkich ludzi, by każdy zamieszkał kiedyś w wiekuistej światłości.

Do tej chwili kościół nie był oświetlony. Dla chrześcijan światło jest znakiem obecności Chrystusa. Pierwsze zapalenie światła ma zatem charakter uroczysty. Diakon zapali najpierw świece na ołtarzu. Następnie poda światło przedstawicielom parafii, którzy zapalą świece w miejscach namaszczenia ścian. Na koniec zostaną zapalone wszystkie światła (kinkiety i żyrandole) w kościele. Powstańmy.

ILUMINACJA KOŚCIOŁA

Po zakończeniu przygotowania ołtarza do sprawowania Eucharystii i po zakończeniu pieśni, komentator czyta powyższy komentarz. Po jego zakończeniu wszyscy wstają. Do biskupa podchodzi diakon. Biskup podaje mu zapaloną świecę i głośno mówi:

B: Niech w Kościele jaśnieje światło Chrystusa, aby wszystkie ludy osiągnęły poznanie prawdy.

Biskup siada. Diakon podchodzi do ołtarza i zapala świece ołtarzowe, przygotowane do sprawowania Eucharystii (ponieważ Eucharystii przewodniczy biskup ordynariusz, świec jest siedem). Odbywa się uroczysta iluminacja. Na znak radości zapala się wszystkie świece, następnie świeczniki umieszczone pod namaszczonymi krzyżami, a na koniec oświetlenie elektryczne kościoła (lampy, kinkiety, żyrandole). W tym czasie śpiewa się Pieśń Tobiasza z antyfoną:

Nadeszło światło Twoje, Jeruzalem,
i chwała Pańska weszła nad Tobą,
narody będą chodziły w Twoim blasku. Alleluja.

albo w okresie Wielkiego Postu:

Jeruzalem, święte miasto Boga,
zajaśniejesz światłem
i wszystkie ludy ziemi oddadzą Ci pokłon.

PIEŚŃ TOBIASZA (13, 10. 13. 15)

Błogosławcie Pana, wszyscy Jego wybrani, *
Wychwalajcie Go i obchodźcie dni wesela.

(Powtarza się antyfonę)

Jerozolimo, miasto Boże, †
z ciebie wytryśnie światło aż po krańce ziemi, *
przybędą do Ciebie z daleka liczne narody.
W swych rękach przyniosą dary *
dla Króla niebios.

(Powtarza się antyfonę)

Z pokolenia na pokolenie będą Ci oddawać chwałę, *
a Twe imię „Wybranej” utrwali się w przyszłych pokoleniach.
Ciesz się, Jeruzalem, z synów sprawiedliwych, †
bo wszyscy będą zgromadzeni *
i będą wysławiać Pana wieków

(Powtarza się antyfonę)

albo:

PSALM 27[26], 1. 4. 13-14. (R.: 1)

Antyfona: Pan moim światłem i zbawieniem moim.

¹ Pan moim światłem i zbawieniem moim, *
kogo miałbym się lękać?
Pan obrońcą mego życia, *
przed kim miałbym czuć trwogę?

Antyfona: Pan moim światłem i zbawieniem moim.

⁴ O jedno tylko proszę Pana, o to zabiegam, †
żebym mógł zawsze przebywać w Jego domu *
przez wszystkie dni życia,
abym kosztował słodyczy Pana, *
stale się radował Jego świątynią.

Antyfona: Pan moim światłem i zbawieniem moim.

¹³ Wierzę, że będę oglądał dobra Pana *
w krainie żyjących.
¹⁴ Oczekuj Pana, bądź mężny, *
nabierz odwagi i oczekuj Pana.

Antyfona: Pan moim światłem i zbawieniem moim.

albo:

HYMN

Refren: Radosna Światłości,
Wieczny odblasku Ojca,
Święty i błogosławiony,
Jezu Chryste!

Tobie śpiewamy, Synu Maryi,
Oblubienicy wolnej od skazy,
żeś raczył przyjąć człowiecze ciało
Ty, który źródłem jesteś Jasności.

Refren

Ty jesteś odwiecznie Jednorodzony,
Ty jesteś odblaskiem Ojca Światłości,
udrękę nocy Ty z nas usuwasz
i duszę świętych Ty sam oświecasz.

Refren

Z Twojego wnętrza pochodzi światło,
rozjaśnia myśli i budzi serca,
Ty, który dźwigasz i zbawiasz ludzi,
racz nas zachować od zła wszelkiego.

Refren

Tobie śpiewamy, Miłości Ojca,
Ciebie sławimy w niezmiennej chwale,
Ty, co w światłości Ducha zasiadasz,
który jak Pieczęć błyszczysz jedności. Amen.

Refren

Można również wykonać inną odpowiednią pieśń, zwłaszcza na cześć Chrystusa, światłości świata, np.

Ref. Radosna Światłości,
Prawdziwa, jedyna Mądrości,
Jezu Chryste, Panie nasz!

1. Gdy już na niebie zagasło słońce
wpatrujemy światła wśród mroku
i Bogu Ojcu wyśpiewujemy
chwałę przez Syna w jedności Ducha.
2. O każdej porze przystoi Tobie
chwała świętymi głosami w niebie,
o Synu Boży, co dałeś życie,
niechaj Cię sławią wszystkie Twe dzieła.
3. Tobie śpiewamy, Synu Maryi,
Oblubienicy wolnej od skazy,
żeś raczył przyjąć człowiecze ciało,
Ty, który źródłem jesteś Jasności.
4. Tyś jest odwiecznie Jednorodzony,
Tyś jest Odblaskiem Ojca Światłości,
udrękę nocy Ty z nas usuwasz
i dusze świętych Ty sam oświecasz.
5. Z Twojego wnętrza pochodzi światłość,
rozjaśnia myśli i budzi serce.
Ty, który dźwigasz i zbawiasz ludzi,
racz nas zachować od zła wszelkiego.
6. Niech nasze dusze spoczną w pokoju,
gdy Cię poznają i umiłują,
niech nasze oczy patrzą bez końca
na Twoją Światłość niewysłowioną.
7. Abyśmy wreszcie wolni od grzechu
i pokonawszy lęki tej ziemi
czerpali siłę z Twojego życia,
z Ciebie jest bowiem nasze istnienie.
8. Spraw, niechaj zstąpi na nas Duch Święty,
w którym wołamy do Boga: Ojcze,
niech Jego rosa użyżni duszę,
niech nas napełnią królewskie dary.
9. Modlitwa moja do Ciebie, Panie
niechaj się wzniesie jak dym kadzidła,
ku Tobie ręce moje wzniesione
niechaj ofiarą będą wieczną.

10. Tobie śpiewamy, Miłości Ojca,
Ciebie sławimy w niezmiennej chwale.
Ty, co w światłości Ducha zasiadasz,
który jak Pieczęć błyszczysz jedności.

Gdy skończy się śpiew biskup wstaje i odmawia następującą modlitwę:

B: Wszzechmogący Wieczny Boże, ześlij na tę świątynię swoją łaskę, † udzielaj swojej pomocy wszystkim, którzy Ciebie tutaj wzywają * i umacniaj ich serca swoim słowem i sakramentami. Przez Chrystusa Pana naszego.

W: Amen.

Wszyscy siadają. Na tym zakończyły się obrzędy poświęcenia kościoła.

4. LITURGIA EUCHARYSTYCZNA

Komentarz (przed procesją z darami):

Eucharystia sprawowana pod przewodnictwem biskupa to najuroczystsza część liturgii dedykacji kościoła. Jest ona najwymowniejszym znakiem jedności uobecnianej na ołtarzu Ofiary; jedności kapłaństwa i jedności całego Kościoła.

Do darów chleba i wina, które staną się Ciałem i Krwią Chrystusa, dołączmy nas samych, naszą miłość i nasze cierpienie, a zwłaszcza ofiarę tych wszystkich ludzi, którzy wspierali duchowo i materialnie budowę tego kościoła.

Za chwilę zbliży się do ołtarza procesja z darami – zachowujemy postawę siedzącą i wykonujemy pieśń. Procesja ta symbolizuje wszystkich darczyńców i ofiarodawców, którzy z hojności swego serca ofiarowali dary na chwałę Boga (w tym miejscu można wymienić z imienia i nazwiska osoby bądź instytucje i ofiarowane przez nich przedmioty kultu religijnego i wyposażenia kościoła).

PROCESJA Z DARAMI

Diakoni i posługujący przygotowują ołtarz jak zwykle. Następnie wyznaczeni spośród wiernych przynoszą chleb, wino i wodę do sprawowania Najświętszej Ofiary. Biskup przyjmuje dary w miejscu przewodniczenia. Podczas procesji z darami można śpiewać antyfonę:

Domine Deus, in simplicitate cordis mei
laetus obtuli universa;
et populum tuum, qui repertus est,
vidi cum ingenti gaudio;
Deus Israel, custody hanc voluntatem, Domine Deus
(T.P. Alleluia.)

lub odpowiednią pieśń, np.: „Cóż Ci Jezu damy”.

1. Cóż Ci, Jezu, damy za Twych łask strumienie?
Z serca Ci składamy korne dziękczynienie.

Ref. Panie nasz, króluj nam!
Boże nasz, króluj nam!
Poprzez wieczny czas,
Króluj, Jezu, nam!

2. W serca Twego ranie, o cer naszych Królu,
Pokój i wytrwanie, ukojenie w bólu.
3. Ty nas wspieraj w znoju, strzeż przez życie całe,
Byśmy w serc pokoju Twą wielbili chwałę.

Gdy wszystko jest przygotowane, biskup podchodzi do ołtarza i po oddaniu mitry całuje ołtarz, po czym sprawuje Mszę Świętą w zwykły sposób. Stojąc przy ołtarzu bierze patenę z chlebem, unosi ją nieco nad ołtarzem i mówi cicho:

B: Błogosławiony jesteś, Panie Boże wszechświata, * bo dzięki Twojej hojności otrzymaliśmy chleb, * który jest owocem ziemi i pracy rąk ludzkich; * Tobie go przynosimy, * aby stał się dla nas chlebem życia.

Następnie składa patenę z chlebem na korporale. Jeden z asystujących diakonów wlewa wino i nieco wody do kielicha, mówiąc:

D: Przez to misterium wody i wina * daj nam, Boże, udział w bóstwie Chrystusa, * który przyjął nasze człowieczeństwo.

Potem podaje kielich biskupowi, który unosi go nieco nad ołtarzem i mówi cicho:

B: Błogosławiony jesteś, Panie Boże wszechświata, * bo dzięki Twojej hojności otrzymaliśmy wino, * które jest owocem winnego krzewu i pracy rąk ludzkich; * Tobie je przynosimy, * aby stało się dla nas napojem duchowym.

Biskup stawia kielich na korporale, a następnie pochylony mówi cicho:

B: Przyjmij nas, Panie, stojących przed Tobą * w duchu pokory i z sercem skruszonym; * niech nasza ofiara tak się dzisiaj dokona * przed Tobą, Panie Boże, * aby się Tobie podobała.

W mszy poświęcenia kościoła nie okadza darów ani ołtarza. Biskup stojąc z boku ołtarza myje ręce mówiąc cicho:

B: Obmyj mnie, Panie, z mojej winy * i oczyść mnie z grzechu mojego.

Następnie stojąc przed środkiem ołtarza zwrócony do ludu, rozkładając i składając ręce, mówi:

K: Módlcie się, * aby moją i waszą Ofiarę * przyjął Bóg, Ojciec wszechmogący.

W: Niech Pan przyjmie Ofiarę z rąk twoich * na cześć i chwałę swojego imienia, * a także na pożytek nasz i całego Kościoła świętego.

Następnie biskup z rozłożonymi rękami odmawia modlitwę nad darami:

MODLITWA NAD DARAMI

K: Panie, nasz Boże, przyjmij z upodobaniem dary radującego się Kościoła † i spraw, niech Twój lud, który gromadzi się w tej świątyni, * przez eucharystyczną Ofiarę osiągnie wieczne zbawienie. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W: Amen.

Odmawia się I albo III Modlitwę Eucharystyczną z prefacją, która łączy się z obrzędem poświęcenia kościoła.

PREFACJA NA POŚWIĘCENIE KOŚCIOŁA (nr 83)

Misterium Świątyni Bożej

Biskup rozpoczyna Modlitwę Eucharystyczną. Rozkładając ręce, mówi:

B: Pan z wami.

W: I z duchem twoim.

Podnosząc ręce mówi:

B: W górę serca.

W: Wznosimy je do Pana.

Z rozłożonymi rękami dodaje:

B: Dzięki składajmy Panu Bogu naszemu.

W: Godne to i sprawiedliwe.

Biskup odmawia prefację z rękami rozłożonymi:

B: Zaprawdę, godne to i sprawiedliwe, słuszne i zbawienne, * abyśmy Tobie, Ojcze Świąty, * zawsze i wszędzie składali dziękczynienie. * Ty cały świat uczyniłeś świątynią Twojej chwały, * aby wszędzie sławiono Twoje imię, * nie zabraniasz jednak poświęcać miejsc przeznaczonych do sprawowania świętych obrzędów. * Dlatego z radością poświęcamy Tobie ten dom modlitwy wzniesiony pracą ludzi. * Jest on znakiem prawdziwej świątyni * i obrazem niebieskiego Jeruzalem. * Ty, bowiem ciało Twojego Syna, * zrodzone z Maryi Dziewicy, * uczyniłeś swoją świątynią, * aby w niej przebywała pełnia bóstwa.

Z Twojej woli Kościół święty jest jak miasto * zbudowane na fundamencie Apostołów, * a jego kamieniem węgielnym jest sam Jezus Chrystus. * Świątynia ta powstaje z wybranych kamieni, * ożywionych przez Ducha Świętego i zespolonych miłością, * w niej przez nieskończone wieki Ty, Boże, będziesz wszystkim dla wszystkich * i jaśnieć będzie wiekuiste światło Chrystusa.

Przez Niego z Aniołami i wszystkimi Świętymi * wysławiamy Ciebie, z radością wołając:

Przy końcu prefacji biskup składa ręce i razem z wiernymi kończy prefację śpiewając lub głośno mówiąc:

W: Świąty, Świąty, Świąty, Pan Bóg Zastępów. * Pełne są niebiosa i ziemia chwały Twojej. * Hosanna na wysokości. * Błogosławiony, który idzie w imię Pańskie. * Hosanna na wysokości.

We wszystkich Mszach wolno odprawiającemu kapłanowi śpiewać te części Modlitwy Eucharystycznej, które można śpiewać w mszy koncelebrowanej.

III MODLITWA EUCHARYSTYCZNA

Biskup z rozłożonymi rękami mówi:

B: Zaprawdę, święty jesteś, Boże, * i słusznie Cię sławi wszelkie stworzenie, * bo przez Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, naszego Pana, * mocą Ducha Świętego ożywasz i uświęcasz wszystko * oraz nieustannie gromadzisz lud swój, * aby na całej ziemi * składał Tobie ofiarę czystą.

Wspomnienie tajemnicy dnia w niedziele, w którą nie wypada inne wspomnienie:

Dlatego stajemy przed Tobą * i zjednoczeni z całym Kościołem, * uroczyście obchodzimy pierwszy dzień tygodnia, * w którym Jezus Chrystus zmartwychwstał * i zesłał na Apostołów Ducha Świętego.

Choralista daje znak dzwonekami ludowi, by uklęknął. Biskup składa ręce i trzymając je nad wyciągnięte nad darami, mówi razem z koncelebrującymi prezbiterami:

WK: Pokornie błagamy Cię, Boże, * uświęć mocą Twojego Ducha te dary, * które przynieśliśmy Tobie,

Biskup składa ręce i robi jeden znak krzyża nad chlebem i kielichem, mówiąc:

aby się stały Ciałem i Krwią * Twojego Syna, naszego Pana, Jezusa Chrystusa,

składa ręce

który nam nakazał spełniać to misterium.

W formułach, które następują, słowa Chrystusa należy wymawiać starannie i wyraźnie, bo tego wymaga ich znaczenie.

On bowiem tej nocy, której był wydany,

Bierze chleb, unosi go nieco nad ołtarzem i mówi:

wziął chleb i dzięki Tobie składając, błogosławił, * łamał i rozdawał swoim uczniom, mówiąc:

lekko się pochyla.

Bierzcie i jedzcie z tego wszyscy:

**To jest bowiem Ciało moje,
które za was będzie wydane.**

Ukazuje ludowi konsekrowaną hostię, składa ją na patenie i przyklęka. Następnie mówi:

Podobnie po wieczerzy

Bierze kielich, unosi go nieco nad ołtarzem i mówi:

wziął kielich * i dzięki Tobie składając, błogosławił * i podał swoim uczniom, mówiąc:

lekko się pochyla.

Bierzcie i pijcie z niego wszyscy:

**To jest bowiem kielich Krwi mojej
nowego i wiecznego przymierza,
która za was i za wielu będzie wylana
na odpuszczenie grzechów.
To czyńcie na moją pamiątkę.**

Ukazuje ludowi kielich, stawia go na korporale i przyklęka. Choralista daje znak dzwonekami wiernym, aby powstałi. Następnie biskup rozpoczyna drugą aklamację:

B: Wielka jest tajemnica naszej wiary.

Lud odpowiada:

W: Ile razy ten chleb spożywamy * i pijemy z tego kielicha * głosimy śmierć Twoją, Panie, * oczekując Twego przyjścia w chwale.

Następnie z rozłożonymi rękami biskup wraz z koncelebrującymi prezbiterami mówi:

WK: Wspominając, Boże, * zbawczą mękę Twojego Syna, * jak również cudowne Jego zmartwychwstanie i wniebowstąpienie, * oraz czekając na powtórne Jego przyjście, * składamy Ci wśród dziękczynnych modłów * tę żywą i świętą Ofiarę. * Wejrzyj, prosimy, na dar Twojego Kościoła * i przyjmij Ofiarę, przez którą nas pojednałeś ze sobą. * Spraw, abyśmy posileni Ciałem i Krwią Twojego Syna * i napełnieni Duchem Świętym, * stali się jednym ciałem i jedną duszą w Chrystusie.

Koncelebrujący z biskupem prezbiter stojący po prawej jego stronie mówi:

1K: Niech On nas uczyni wiecznym darem dla Ciebie, * abyśmy otrzymali dziedzictwo z Twoimi wybranymi, * przede wszystkim z Najświętszą Dziewicą, Bogurodzicą Maryją, * ze świętym Józefem, Jej Oblubieńcem, * ze świętymi Apostołami i Męczennikami, * (ze świętym N.)

Wymienia się imię patrona nowo poświęconego kościoła.

i wszystkimi Świętymi, * którzy nieustannie orędują za nami u Ciebie.

Następnie koncelebrujący z biskupem prezbiter stojący po lewej jego stronie mówi:

2K: Prosimy Cię, Boże, * aby ta Ofiara naszego pojednania z Tobą * sprowadziła na cały świat pokój i zbawienie. * Utwierdź w wierze i miłości Twój Kościół * pielgrzymujący na ziemi; * a więc Twojego sługę, naszego Papieża Franciszka, * papieża seniora Benedykta, * naszego Biskupa Piotra, * jego biskupa pomocniczego Mirosława, * biskupa seniora Romana, * wszystkich biskupów świata, duchowieństwo * i cały lud odkupiony.

W Trzeciej Modlitwie Eucharystycznej wspomina się poświęcenie kościoła w następujący sposób: po słowach „cały lud odkupiony” dodaje się:

Przyjmij łaskawie pragnienia tej wspólnoty, * która ofiaruje Tobie kościół. * Niech on stanie się dla niej domem zbawienia * i przybytkiem niebieskich tajemnic. * Niech tutaj rozbrzmiewa Ewangelia pokoju * i niech się odbywają święte obrzędy. * Niech wierni, którzy w nich będą uczestniczyć, * pouczeni słowem życia i umocnieni Twoją łaską, * pielgrzymując przez doczesność, * dojdą do wiekuistego Jeruzalem, * w którym, dobry Ojczy, * zjednoczysz ze sobą wszystkie swoje dzieci, * rozproszone po całym świecie.

Przyjmij do swojego Królestwa naszych zmarłych braci i siostry * oraz wszystkich, którzy w Twojej łasce odeszli z tego świata. * Ufamy, że razem z nimi będziemy się tam wiecznie radować Twoją chwałą.

Składa ręce.

przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, * przez którego obdarzasz świat wszelkimi dobrami.

Biskup bierze patenę z hostią, jeden z asystujących diakonów bierze kielich i, podnosząc mówi razem ze wszystkimi koncelebrującymi prezbiterami:

WK: Przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie, * Tobie, Boże, Ojczy wszechmogący, * w jedności Ducha Świętego, * wszelka cześć i chwała, * przez wszystkie wieki wieków.

Lud odpowiada: Amen (wypada, aby chór odśpiewał potrójne Amen).

W: Amen, amen, amen.

Gdy lud odpowie lub chór odśpiewa, biskup stawia patenę, a diakon stawia kielich na ołtarzu.

OBRZĘDY KOMUNII

Biskup ze złożonymi rękami mówi:

B: Otrzymaliśmy Ducha Świętego, który nas uczynił dziećmi Bożymi, dlatego ośmielamy się mówić:

Biskup rozkłada ręce i razem z ludem mówi dalej:

W: Ojczy nasz, któryś jest w niebie: * święć się imię Twoje, * przyjdź Królestwo Twoje, * bądź wola Twoja jako w niebie, tak i na ziemi. * Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj. * I odpuść nam nasze winy, * jako i my odpuszczamy naszym winowajcom. * I nie wódz nas na pokuszenie, * ale nas zbaw ode złego.

Nie mówi się: Amen. Z rozłożonymi rękami biskup mówi dalej:

B: Wybaw nas, Panie, od zła wszelkiego * i obdarz nasze czasy pokojem. * Wspomóż nas w swoim miłosierdziu, * abyśmy zawsze wolni od grzechu * i bezpieczni od wszelkiego zamętu, * pełni nadziei oczekiwali * przyjscia naszego Zbawiciela, Jezusa Chrystusa.

Biskup składa ręce. Lud kończy modlitwę odpowiadając:

W: Bo Twoje jest królestwo i potęga, i chwała na wieki.

Biskup z rozłożonymi rękami mówi głośno:

B: Panie Jezu Chryste, * Ty powiedziałeś swoim Apostołom: * Pokój wam zostawiam, pokój mój wam daję. * Prosimy Cię, nie zważaj na grzechy nasze, * lecz na wiarę swojego Kościoła * i zgodnie z Twoją wolą * napełniaj go pokojem i doprowadź do pełnej jedności.

Składa ręce.

Który żyjesz i królujesz na wieki wieków.

W: Amen.

Komentarz (przed znakiem pokoju):

Choć jest nas tak wielu i tak jesteśmy różni, tworzymy jeden Kościół, gdy spożywamy w czasie komunii jeden chleb życia, którym jest Chrystus. Przez przyjmowanie Go osiągamy coraz pełniejszą jedność z Bogiem i między sobą. Zanim będziemy uczestniczyć w jednym Chlebie, wyrażmy wzajemną miłość.

Kapłan rozkładając i składając ręce, mówi:

B: Pokój Pański niech zawsze będzie z wami.

W: I z duchem twoim.

Następnie, jeżeli okoliczności za tym przemawiają, jeden z asystujących diakonów mówi:

D: Przekażcie sobie znak pokoju.

Wszyscy według miejscowego zwyczaju okazują sobie wzajemnie pokój i miłość. Biskup przekazuje znak pokoju koncelebrującym prezbiterom lub asystującym diakonom. W trakcie przekazywania znaku pokoju nie powinno się śpiewać: Baranku Boży. Następnie biskup bierze hostię, łamie ją nad pateną i cząstkę wpuszcza do kielicha, mówiąc cicho:

B: Ciało i Krew naszego Pana Jezusa Chrystusa, * które łączymy i będziemy przyjmować, * niech nam pomogą osiągnąć życie wieczne.

W tym czasie śpiewa się:

W: Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, * zmiłuj się nad nami.

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, * zmiłuj się nad nami.

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, * obdarz nas pokojem.

W trakcie śpiewania nie bijemy się w piersi, gdyż nie jest to pieśń pokutna. Jeżeli łamanie chleba trwa dłużej, można ten śpiew wielokrotnie powtórzyć. Przy ostatnim powtórzeniu mówi się: obdarz nas pokojem.

Biskup ze złożonymi rękami mówi cicho:

B: Panie Jezu Chryste, Synu Boga Żywego, * Ty z woli Ojca, * za współdziałaniem Ducha Świętego, * przez swoją śmierć dałeś życie światu, * wybaw mnie przez najświętsze Ciało i Krew Twoją * od wszystkich nieprawości moich i od wszelkiego zła; * spraw także, * abym zawsze zachowywał Twoje przykazania * i nie dozwól mi nigdy odłączyć się od Ciebie.

Albo:

B: Panie Jezu Chryste, * niech przyjęcie Ciała i Krwi Twojej * nie ściągnie na mnie wyroku potępienia, * lecz dzięki Twemu miłosierdziu niech mnie chroni * oraz skutecznie leczy moją duszę i ciało.

Następnie przykłęka, bierze hostię i trzymając ją nieco podniesioną nad pateną, zwrócony do ludu, głośno mówi:

B: Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata. * Błogosławieni, którzy zostali wezwani na Jego ucztę.

W: Panie, nie jestem godzien, abyś przyszedł do mnie, * ale powiedz tylko słowo, * a będzie uzdrowiona dusza moja.

Biskup zwrócony do ołtarza mówi cicho:

B: Ciało Chrystusa niech mnie strzeże na życie wieczne.

Ze czcią przyjmuje Ciało Chrystusa. Następnie bierze kielich i mówi cicho:

B: Krew Chrystusa niech mnie strzeże na życie wieczne.

Ze czcią przyjmuje Krew Chrystusa. Następnie rozpoczyna się śpiew na Komunię. Biskup bierze patenę lub puszkę, podchodzi do przystępujących do Komunii i każdemu ukazuje hostię, mówiąc:

B: Ciało Chrystusa.

Przystępujący do Komunii odpowiada:

W: Amen.

W ten sam sposób postępuje diakon, jeżeli rozdaje Komunię Świętą. Jeżeli są wierni, którzy mają otrzymać Komunię pod obiema postaciami, zachowuje się obrzęd opisany w *Ogólnym Wprowadzeniu*. Jeżeli się nie śpiewa podczas Komunii, wierni albo lektor recytują antyfonę podaną w mszale. Jeżeli tego nie czynią, antyfonę odczytuje kapłan po przyjęciu Komunii, a przed rozdzielaniem jej wiernym.

ANTYFONA NA KOMUNIE

Mt 21, 13; Łk 11, 10

Mój dom ma być domem modlitwy, * w nim każdy, kto prosi, otrzymuje; * kto szuka, znajduje, * a kołaczącemu otworzą. (O. W. Alleluja.)

Albo:

PSALM 128[127], 1-2. 3. 4-5.

Antyfona: Dzieci Kościoła jak oliwne gałązki *
dookoła stołu Pańskiego. (O. W. Alleluja.)

¹ Szczęśliwy człowiek, który się boi Pana, *
i chodzi Jego drogami!

² Będziesz spożywał owoc pracy rąk swoich, *
szczęście osiągniesz i dobrze ci będzie.

(Powtarza się antyfonę)

³ Małżonka twoja jak płodny szcep winny *
w zaciszu twojego domu.
Synowie twoi jak oliwne gałązki *
dookoła twego stołu.

(Powtarza się antyfonę)

⁴ Tak będzie błogosławiony człowiek, *
który się boi Pana.

⁵ Niech cię z Syjonu Pan błogosławi †
i obyś oglądał pomyślność Jeruzalem *
przez wszystkie dni twojego życia.

(Powtarza się antyfonę)

Można też wykonać odpowiednie (eucharystyczne) pieśni, np. *Hymn św. Tomasza z Akwinu*:

1. Zbliżam się w pokorze i niskości swej; * wielbię Twój majestat skryty w Hostii tej.
Tobie dziś w ofierze serce daję swe; * o, utwierdź w wierze, Jezu, dzieci Twe.
2. Mylą się, o Boże, w Tobie wzrok i smak; * kto się im poddaje, temu wiary brak.
Ja jedynie wierzyć Twej nauce chcę, * że w postaci Chleba uitałeś się.
3. Bóstwo swe na Krzyżu skryłeś wobec nas; * tu ukryte z Bóstwem Człowieczeństwo wraz,
Lecz w Oboje wierząc, wiem, że dojdę tam, * gdzieś przygarnął łotra: do Twych niebios bram.
4. Jak niewierny Tomasz Twych nie szukam ran, * lecz wyznaję z wiarą, żeś mój Bóg i Pan.
Pomóż wierze mojej, Jezu, łaską swą; * ożyw mą nadzieję, rozpal miłość mą.
5. Ty, coś upamiętnił śmierci Bożej czas, * Chlebie Żywy, życiem swym darzący nas.
Spraw, bym dla swej duszy życie z Ciebie brał, * bym nad wszelką słodycz Ciebie poznać chciał.
6. Ty, co jak Pelikan, Krwią swą karmisz lud, * przywróc mi niewinność, oddal grzechów brud.
Oczyść mnie Krwią swoją, która wszystkich nas * jedną kroplą może obmyć z win i zmas.
7. Pod zasłoną teraz, Jezu, widzę Cię; * niech pragnienie serca kiedyś spełni się,
bym Oblicze Twoje tam oglądać mógł, * gdzie wybranym miejsce przygotował Bóg.

Inne pieśni do wyboru:

1. Jeden chleb, co zmienia się w Chrystusa Ciało,
z wielu ziaren pszenicznych się rodzi.
Jedno wino, co się Krwią Chrystusa stało,
z soku wielu winnych gron pochodzi.

Ref. Jak ten chleb, co złączył złote ziarna,
tak niech miłość złączy nas ofiarna.
Jak ten kielich łączy kropel wiele,
tak nas, Chryste, w swoim złącz Kościele.

2. O Pasterzu, zgromadź w jednej swej owczarni,
zabłąkane owce, które giną.
W jeden Kościół zbierz na nowo i przygarnij,
byśmy jedną stali się rodziną.

3. Na ramiona swoje weź, o Panie,
tych, co sami wrócić już nie mogą!
Niechaj zjednoczenia cud się stanie,
prowadź nas ku niebu wspólną drogą.

Ref. Panie dobry jak chleb, bądź uwielbiony od swego Kościoła,
bo Tyś do końca nas umiłował, do końca nas umiłował.

1. Tyś na pustkowiu chleb rozmnożył, Panie,
byśmy do nieba w drodze nie ustali.
Tyś stał się Manną wędrowców przez ziemię,
dla tych, co dotąd przy Tobie wytrwali.
2. Ziarna zbierzemy, odrzucimy chwasty,
bo łan dojrze, pachnie świeżym chlebem.
Niech ziemia nasza stanie się ołtarzem,
a chleb Komunią dla spragnionych Ciebie.

3. Ty nas nazwałeś swymi przyjaciółmi,
jeśli spełnimy co nam przykazałeś.
Cóż my bez Ciebie, Panie uczynimy?
Tyś naszym Życiem i Oczekiwaniem.

4. Tyś za nas życie swe oddał na krzyżu,
a w znaku chleba z nami pozostałeś.
I dla nas zawsze masz otwarte Serce,
bo Ty do końca nas umiłowałeś.

Po ukończeniu rozdawania Komunii jeden z asystujących diakonów oczyszcza patenę nad kielichem i sam kielich. Podczas oczyszczania pateny i kielicha mówi on cicho:

D: Panie, daj nam czystym sercem przyjąć to, * co spożyliśmy ustami, * i dar otrzymany w doczesności *
niech się stanie dla nas * lekarstwem na życie wieczne.

Oczyszczone naczynia eucharystyczne ministrant zanosi na kredens. Na ołtarzu zostawia się puszki z Najświętszym Sakramentem w celu uroczystego ich przeniesienia do tabernakulum.

PIEŚŃ NA UWIELBIENIE

Zależnie od okoliczności, można zachować przez jakiś czas święte milczenie albo śpiewać psalm lub pieśń pochwalną, np.

1. Dziękujemy Ci, Ojcze nasz,
za święty winny szczep Dawida,
Który nam poznać dałeś
przez Jezusa Syna Twego.

Ref. Tobie chwała na wieki!

2. Dziękujemy Ci, Ojcze nasz,
za życie i za wiarę,
Którą nam poznać dałeś
przez Jezusa Syna Twego.

3. Dziękujemy Ci, Ojcze nasz,
za święte Imię Twoje,
Któremu zgotowałeś
mieszkanie w sercach naszych.

4. Dziękujemy Ci, Ojcze nasz,
za wiarę i za nieśmiertelność,
którą nam poznać dałeś
przez Jezusa Syna Twego.

5. Ty, o Panie Wszechmocny
stworzyłeś wszystko dla Imienia Swego,
pokarm i napój dałeś
ludziom na żywienie.

6. Nam zaś darowałeś,
pokarm duchowy oraz napój,
I żywot wieczny,
przez Jezusa Syna Twego.

7. Pomnij, Paniena swój Kościół
i wybaw go od wszelkiego złego,
I doprowadź go do miłości
swojej do Królestwa Twego.
8. Niechaj przyjdzie twa łaska
i niech przeminie ten świat,
Kto święty niech przystąpi,
kto nim nie jest niech czyni pokutę.
Przyjdź Panie Jezu. Amen.

Jeżeli nie jest przewidziane otwarcie kaplicy Najświętszego Sakramentu, powinno się odbyć wprowadzenie Najświętszego Sakramentu do tabernakulum. Odbywa się to w ten sposób: po Komunii zostawia się na mensie ołtarza puszkę (cyborium) z Najświętszym Sakramentem. Biskup udaje się na miejsca przewodniczenia i wszyscy przez jakiś czas modlą się w milczeniu. Następnie wszyscy wstają, a biskup odmawia modlitwę po Komunii:

MODLITWA PO KOMUNII

B: Módlmy się. Boże, nasz Ojczy, przez Najświętszy Sakrament, który przyjęliśmy, daj nam głębiej poznać Twoją prawdę, † abyśmy nieustannie wielbili Ciebie w Twojej świątyni * i razem ze wszystkimi Świętymi radowali się Twoją obecnością. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W: Amen.

Komentarz (przed wprowadzeniem Najświętszego Sakramentu do tabernakulum):

Za chwilę biskup umieści Najświętszy Sakrament w tabernakulum. Chrystus jest obecny w swoim Kościele na różne sposoby, jednak w najwyższym stopniu uobecnia się w Eucharystii. Przechowywane Najświętszego Sakramentu ma na celu adorację Chrystusa Eucharystycznego, a także ułatwia zanoszenie go chorym. Klękniemy.

WPROWADZENIE NAJŚWIĘTSZEGO SAKRAMENTU DO TABERNAKULUM

Po modlitwie i komentarzu biskup idzie do ołtarza, nakłada kadzidło i klęcząc okadza Najświętszy Sakrament. Następnie otrzymuje welon naramienny i rękami przykrytymi welonem ujmuje puszkę. Biskup w asyście diakonów znosi puszkę do tabernakulum. W tym czasie można wykonać odpowiednią pieśń, np.

Wielbię Ciebie w każdym momencie.

O żywy Chlebie nasz, w tym Sakramencie (bis).

Po dojściu do tabernakulum biskup przekazuje puszkę diakonowi, który umieszcza ją w tabernakulum, którego drzwi zostają otwarte. Biskup klęcząc okadza Najświętszy Sakrament. Po krótkiej adoracji w milczeniu diakon zamyka jego drzwi, a posługujący zapala wieczną lampkę. Wszyscy zajmują swoje miejsca.

5. OBRZĘDY KOŃCOWE

Komentarz (przed dedykacją kościoła):

Za chwilę zostanie odczytany dekret Biskupa Ordynariusza o nadaniu kościołowi parafialnemu tytułu oraz akt uroczystego poświęcenia kościoła (w komentarzu można wskazać imiennie osobę, która odczyta te dokumenty).

NADANIE IMIENIA KOŚCIOŁOWI

Po komentarzu przedstawiciel Kurii Diecezjalnej (Kanclerz) odczytuje dekret i akt.

Akt uroczystego poświęcenia kościoła pod wezwaniem Matki Bożej Fatimskiej w Płocku

Działo się to w parafii pod wezwaniem Matki Bożej Fatimskiej w Płocku w niedzielę 15. października Anno Domini 2017, w Roku Setnej Rocznicy Objawień Fatimskich, za pontyfikatu Jego Świątobliwości Papieża Franciszka. Jego Ekscelencja Biskup Płocki Piotr Libera w obecności Ich Ekscelencji: Biskupa Romana Marcinkowskiego i Biskupa Mirosława Milewskiego poświęcił nowo zbudowany kościół parafialny i znajdujący się w nim ołtarz, nadając kościołowi wezwanie Matki Bożej Fatimskiej.

W uroczystości poświęcenia wzięli udział Księża z Dekanatu Płock-Wschód, z Miasta Biskupiego i z Diecezji oraz licznie zgromadzeni Goście i Parafianie.

Kamień węgielny dla przyszłego kościoła poświęcił w roku 1991, w czasie pielgrzymki do Płocka, Ojciec Święty Jan Paweł II.

Kościół został zbudowany w latach 2003-2017 a zaprojektowali go architekci Stanisław Szymański, Alicja Kaczmarek-Andrzejewska, Andrzej Andrzejewski i Jerzy Olechnowicz. Wystrojem kościoła kierował artysta plastyk Dymitr Grozderw.

Budowę nadzorował inżynier Maciej Wróblewski, a kierował nią inżynier Piotr Pikulski. Prace budowlane wykonały firmy Michała Góralskiego z Płocka, Ryszarda Chyżego z Płocka i Macieja Rudnego z Gostynina. Instalacje grzewcze i hydrauliczne wykonali Czesława i Piotr Lisińscy, stolarkę okienną Andrzej Grzegorzewski, a drzwiową Marek Sajak. Zakład Kamieniarski Jana i Bartłomieja Wiśniewskich wykonał posadzkę kościelną, ołtarz, ambonę i zacheuszki.

Fundusz na budowę kościoła pochodził ze składek pobożnych parafian uzupełniony przez diecezjalny fundusz budowy kościołów oraz ofiarodawców z poza parafii.

Organizowaniem nowej parafii ustanowionej przez biskupa Zygmunta Kamińskiego, biskupa płockiego oraz budową wszystkich obiektów parafialnych, w tym także dziś poświęconego kościoła kierował ksiądz kanonik Stanisław Górski, proboszcz tej parafii.

Poświęcony dziś budynek kościoła parafialnego oddajemy do kultu na chwałę Boga Wszechmogącego w Trójcy Świętej Jedynej i ku czci Najświętszej Maryi Panny Fatimskiej.

Komentarz (przed podpisaniem aktu):

Teraz nastąpi uroczyste podpisanie aktu poświęcenia Kościoła p.w. Matki Bożej Fatimskiej. Akt ten podpisują: Biskup Ordynariusz, Kanclerz Kurii, Dziekan Dekanatu, Proboszcz Parafii, wikariusze parafii (należy podać imiona i nazwiska tych osób). Do podpisania aktu poświęcenia zapraszamy: architekta kościoła, inspektora nadzoru budowlanego, kierownika budowy, przewodniczącego Rady Parafialnej (tu można wymienić z imienia i nazwiska osoby, które zostały zaproszone do złożenia podpisu).

PODPISANIE AKTU POŚWIĘCENIA

Następnie wyczytane osoby podchodzą do stolika i kreślą własnoręcznie podpis na akcie w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach (jeden dla Kurii, drugi dla Parafii). Tam zaś, gdzie następuje złożenie relikwii, sporządza się trzeci egzemplarz, celem przechowania w szkatule z relikwiami. W dokumentach tych należy podać: rok, miesiąc i dzień poświęcenia kościoła, nazwisko biskupa, który dokonał obrzędu, tytuł kościoła, jak również imiona męczenników lub świętych, których relikwie złożono w ołtarzu (jeśli się to odbyło). Na zakończenie zostaje odśpiewany Hymn „Ciebie, Boga wysławiamy”.

Komentarz (przed śpiewem hymnu *Te Deum*):

Drodzy bracia i siostry obecni na uroczystości poświęcenia kościoła p.w. Matki Boskiej Fatimskiej. Jako znak naszej wdzięczności, wnieśmy do Boga hymn „Te Deum”.

1. Ciebie, Boga, wysławiamy, * Tobie, Panu, wieczna chwała;
Ciebie, Ojca, niebios bramy, * Ciebie wielbi ziemia cała.
2. Tobie wszyscy Aniołowie, * Tobie moce i niebiosy;
Cheruby, Serafinowie * ślą wieczystej pieśni głosy.

3. Święty, Święty nad Świętymi, * Bóg zastępów, Król łaskawy.
Pełne niebo z kręgiem ziemi * Majestatu Twojej sławy.
4. Apostołów Tobie rzesza, * chór proroków pełen chwały;
Tobie hołdy nieść pospiesza * Męczenników orszak biały.
5. Ciebie, poprzez okrąg ziemi, * z głębi serca, ile zdoła;
Głosy ludu zgodzonymi * wielbi święta pieśń Kościoła.
6. Niezmierzonej Ojca chwały, * Syna, Słowo wiekuiste;
Z Duchem wszechświat wielbi cały: * Królem chwały Tyś, o Chryste.
7. Tyś Rodzica Syn z wiek wieka, * by świata zbawić swoim zgonem;
Przyoblókłszy się w człowieka, * nie wzgardziłeś Panny łonem.
8. Tyś pokruszył śmierci wrota, * stał jej ościem w męki dobie;
I rajskiego kraj żywota * otworzyłeś wiernym sobie.
9. Po prawicy siedzisz Boga, * w chwale Ojca, Syn jedyny;
Lecz gdy zagrzmi trąba sroga, * przyjdiesz sędzić ludzkie czyny.
10. Prosim, słudzy łask niegodni, * wspomóż, obmyj grzech, co plami;
Gdyś odkupił nas od zbrodni * drogiej swojej Krwi strugami.
11. Ze świętymi w blaskach mocy, * wiecznej chwały zlej nam zdroje;
Zbaw, o Panie, lud sierocy, * błogosław dziedzictwo swoje.
12. Rządź je, broń po wszystkie lata, * prowadź w niebios błogie bramy;
My w dzień każdy, Władco świata, * Imię Twoje wysławiamy.
13. Po wiek wieków nie ustanie * pieśń, co sławi Twoje czyny.
O, w dniu onym racz nas, Panie, * od wszelakiej ustrzec winy!
14. Zjaw swą litość w życiu całym tym, * co zebrzą Twej opieki;
Tobie, Panie, zaufałem, * nie zawstydzę się na wieki.

Po odśpiewaniu hymnu wszyscy siadają. Głos zabiera Proboszcz Parafii (Rektor Kościoła) i wygłasza swoje podziękowania. W tym miejscu mogą też nastąpić podziękowania proboszczowi i biskupowi. Można też odczytać krótkie ogłoszenia parafialne i organizacyjne, po których nastąpi prośba o błogosławieństwo.

Aby bardziej uwidocznić znaczenie i godność kościoła, obchodzi się rocznicę poświęcenia jako uroczystość. Jeśli w tym dniu istnieje stała przeszkoda, wyznacza się najbliższy dzień wolny na obchód rocznicy poświęcenia. Można też przenieść go na ostatnią niedzielę października.

BŁOGOSŁAWIENSTWO I ROZESŁANIE

Biskup otrzymuje mitrę i zwrócony do wiernych, pozdrawia ich:

B: Pan z wami.

Lud odpowiada:

W: I z duchem twoim.

Diakon może wygłosić wezwanie:

D: Pochylcie głowy na błogosławieństwo.

Biskup wyciąga ręce nad ludem i wypowiada wezwania błogosławieństwa:

B: Bóg, Pan nieba i ziemi, † który zgromadził was dzisiaj na poświęcenie tego kościoła, * niech wam hojnie udzieli swego błogosławieństwa.

W: Amen.

B: Bóg, który chce zjednoczyć w swoim Synu wszystkie rozproszone dzieci, † niech was uczyni swoją świątynią * i mieszkaniem Ducha Świętego.

W: Amen.

B: Niech po oczyszczeniu duszy Bóg w was zamieszka, * abyście ze wszystkimi świętymi mogli osiągnąć dziedzictwo wiecznego szczęścia.

W: Amen.

Następnie składa ręce, otrzymuje pastorał i mówi:

B: Błogosławieństwo Boga wszechmogącego

oraz wykonując nad ludem trzykrotny znak krzyża, dodaje:

Ojca ✠ i Syna, ✠ i Ducha ✠ Świętego niechaj zstąpi na was i pozostanie na zawsze.

Lud odpowiada:

W: Amen.

Diakon odsyła wiernych, jak zwykle:

D: Idźcie w pokoju Chrystusa.

Lud odpowiada:

W: Bogu niech będą dzięki.

Biskup na znak czci całuje ołtarz jak na początku Liturgii Eucharystycznej i złożony razem z asystującymi diakonami należy ułkon, a przyklękawszy jeśli w prezbiterium jest tabernakulum z Najświętszym Sakramentem, odchodzi. W tym czasie chór wykonuje pieśń na zakończenie, a lud w miarę możliwości włącza się w śpiew.

1. Nie rzucim Chryste świątyń Twych,
nie damy pogrześć wiary!
Próżne zakusy duchów złych
i próżne ich zamiary!
Bronić będziemy Twoich dróg.
Tak nam dopomóż Bóg. (2x)

2. Ze wszystkich świątyń, chat i pól
popłynie hymn wspaniały:
„Niech żyje Jezus Chrystus Król
w koronie wiecznej chwały!”
Niech, żyje Maria! Zagrzmi róg.
Tak nam dopomóż Bóg. (2x)